

11.16
315816
1.2

วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไข
ทางพิเศษของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญาบัตร

ของ

ปัทมา สดสง่า

พ. 4 บ. ๑. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของภาระกิจตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พุทธศักราช 2531

bib 1210

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178065

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา		คณะกรรมการสอบ	
.....	ประธาน		ประธาน
.....	กรรมการ		กรรมการ
			กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความคำแนะนำและช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์วินัย หอมเย็น ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมบุญ อุปนันท์ และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกัญญา ทิยะสุวรรณ ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างและขอกราบขอบพระคุณไว้
ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนทุกท่าน
ที่ได้กรุณาตรวจแก้ แนะนำแบบสอบถามให้ถูกต้องสมบูรณ์ โดยเฉพาะอาจารย์สุวิทย์
ผลสวัสดิ์ ได้แนะนำมอบเอกสารพร้อมทั้งให้กำลังใจ และเพื่อนนิสิตปริญญาโทสาขา
บริหารการศึกษา รุ่น 12 - 13 ทุกท่าน นับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการเขียน
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบคุณผู้บริหารโรงเรียน ครู - อาจารย์ โรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ทุกโรงเรียนที่ได้ให้ความอนุเคราะห์
ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์พวงจิต สดสง่า ได้ให้ความช่วยเหลือและคอยให้กำลังใจ
ตลอดจนช่วยสร้างบรรยากาศในครอบครัวให้อบอุ่นดี โดยเฉพาะลูกปียะดา (พิงค์)
สดสง่า ได้ให้ทั้งกำลังใจและช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบบูชาคุณบิดา - มารดา โดยเฉพาะมารดา
ผู้ซึ่งให้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต อุบัยฮาม์ ครู - อาจารย์ผู้ซึ่งให้ความรู้ ความคิดและสติ
ปัญญา พร้อมทั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สถาบันอันเป็นที่รักยิ่งของ
ผู้วิจัย

ปัทมา สดสง่า

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความหมายของวินัยในโรงเรียน	8
วินัยในชั้นเรียน	10
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการฝึกวินัยในชั้นเรียน	10
ขอบเขตของการฝึกวินัย	14
การป้องกันการกระทำผิดทางวินัย	16
การพัฒนาค่านิยมนักเรียน	21
การจัดกิจกรรมเพื่อการสร้างเสริมวินัย	22
วิธีดำเนินการแก้ไขความผิดทางวินัย	24
ข้อควรระวังในการลงโทษทางวินัยแก่นักเรียน	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	32
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	33
ประชากรที่จะศึกษา	33
กลุ่มตัวอย่าง	33

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	37
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	40
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
ตอนที่ 1 ทาคาสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤตินิสิตวินัย การป้องกันการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายชื่อ รายคำน รวมทุกคำน	41
ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนวินัยของนักเรียน การประพฤตินิสิตวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์เป็นรายชื่อ รายคำน รวมทุกคำน	54
5 สรุปผล อภิปรายผลและขอเสนอแนะ	58
ความหมายของการศึกษาค้นคว้า	68
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	68
กลุ่มตัวอย่าง	68
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69

บทที่

หน้า

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล 70

การอภิปรายผล 71

ข้อเสนอแนะ 75

บรรณานุกรม 78

ภาคผนวก 83

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียน	34
2	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านประเภของการประพฤติ ผิดวินัยของนักเรียน	42
3	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการป้องกันการประพฤติ ผิดวินัยของนักเรียน	44
4	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการแก้ไขการประพฤติ ผิดวินัยของนักเรียน	49
5	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายข้อ รวม 3 ด้าน	53
6	แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวนวินัยของ นักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของ ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร ด้านประเภของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	54

7	แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหาร และครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพ มหานคร คำนวณวิธีการป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน	56
8	แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหาร และครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพ มหานคร คำนวณวิธีการแก้ไขพฤติกรรมการณ์วินัยของนักเรียน	61
9	แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การประพฤตินิสัย การป้องกัน และการแก้ไข ตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรม- สามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายด้าน รวม 3 ด้าน	64
10	แสดงค่าทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่แตกต่างกัน ในด้าน ประเภทการประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร	65
11	แสดงค่าทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่แตกต่างกัน ในด้านวิธีการ ป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร	66
12	แสดงค่าทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่แตกต่างกันในด้านวิธีการ แก้ไขพฤติกรรมการณ์ประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร	67

ภูมิหลัง

จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา นั้น นอกไปจากมุ่งฝึกอบรมให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในด้านวิชาสามัญและวิชาชีพบางประการแล้ว การมุ่งปลูกฝังให้เยาวชนในระดับนี้เป็นผู้มีความประพฤติดีมีระเบียบวินัยก็เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งด้วย บทบาทหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในปัจจุบันจึงไม่เพียงแต่ปรับปรุงการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีความรู้และพัฒนาความสามารถของตนให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายตามที่ตั้งไว้แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ความพยายามที่จะกำหนดแนวทางการบริหารโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาตัวเอง ให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยนั้น เป็นภาระกิจสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาต่างตระหนักถึงความสำคัญของภาระกิจดังกล่าวนี้

สภาพสังคมปัจจุบันหากพิจารณาถึงระเบียบวินัยของบุคคลในชาติเป็นเรื่องที่น่าห่วงใยสำหรับองค์กรทางการศึกษาทุกระดับ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2529 : 1) ได้เสนอเรื่องนี้ไว้ว่า ปัจจุบันปัญหาต่าง ๆ ในสังคมทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ ส่วนหนึ่งนั้นสืบเนื่องมาจากการขาดระเบียบวินัยของประชาชน เช่น อุบัติเหตุเกิดจากการไม่เคารพกฎจราจร การงานล้มเหลวเนื่องจากไม่ตรงต่อเวลา บ้านเมืองสกปรกเพราะคนทิ้งขยะไม่เป็นที่ ขาดการรักษาความสะอาด เป็นต้น ความหย่อนยานในเรื่องการมีระเบียบวินัยของประชาชนชาวไทยดังกล่าว ต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างเร่งด่วน ทั้งในบ้าน ในโรงเรียน และในสังคม

เพื่อที่จะตอบสนองแนวคิดเกี่ยวกับสภาพปัญหาทางค่านิยมของบุคคลในชาติดังกล่าวนี้ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบด้านการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาได้เห็นความสำคัญ

ในการเสริมสร้างวินัยนักเรียน จึงได้กำหนดโครงการเสริมสร้างวินัยทั่วประเทศขึ้น เมื่อปี 2527 (กรมสามัญศึกษา 2529 : ก) ซึ่งเป็นนโยบายหลักของกระทรวง ศึกษาธิการ ภารกิจของผู้บริหารโรงเรียนเพื่อตอบสนองนโยบายดังกล่าว จึงเป็นจุด เริ่มต้นที่สำคัญสำหรับความสำเร็จของโครงการ

โครงการเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นได้เน้นการฝึกอบรมพฤติกรรม ของนักเรียนโดยมุ่งให้นักเรียนได้มีพฤติกรรมดีในเรื่องของการประหยัด การนิยมไทย วินัยของชาติ และความสะอาดของบ้านเมือง ซึ่งถือว่าเป็นเป้าหมายพื้นฐานเกี่ยวกับค่านิยม 7 ประการ ซึ่งเป็นที่นิยมกันอย่างทั่วถึงในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามหากพิจารณาถึง สภาพปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษายังปรากฏหลักฐานให้เห็น อยู่เสมอว่า การประพฤติผิดวินัยของนักเรียนในระดับมัศึกษานั้นยังมีอยู่จริง โดยเฉพาะ พฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ความประพฤติใน ทางที่ไม่เหมาะสมมีปรากฏอยู่ทั้งในเรื่องความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การหนีเรียน การมั่วสุมตามสถานเริงรมย์ เช่น สถานคัสโกเทค สถานที่เล่นมิลเลียด การแต่งกาย ที่ผิดระเบียบหรือประเพณีผ่านกฎหมายบ้านเมือง ได้แก่ การยกพวกทำร้ายร่างกายกัน ระหว่างโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่เปิดเผยในสื่อมวลชนอยู่เนือง ๆ กองสรวตรนักเรียน (กองสรวตรนักเรียน กรมพลศึกษา ม.ป.ป. : 5) ได้เสนอสถิติรายงานเหตุการณ์ที่ นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาทในช่วงระหว่างปี 2521 - 2525 พบว่า แนวโน้มการ ทะเลาะวิวาทของนักเรียน และการประพฤติผิดอื่น ๆ มีแนวโน้มสูงขึ้น และเมื่อเดือน กรกฎาคม 2530 กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ ได้จัดสัมมนาองค์กรที่มี บทบาทหน้าที่ในเรื่องการแก้ไขพฤติกรรมการผิดวินัยในระดับที่รุนแรงของนักเรียน ได้มีการ ประชุมปรึกษาหารือเพื่อมาตรการที่เหมาะสมสำหรับยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในเรื่องดังกล่าว บุคคลเหล่านี้ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ครู- อาจารย์ สรวตรนักเรียน ฯลฯ กลุ่มบุคคลเหล่านี้ได้เสนอแนวคิดที่ขัดแย้งกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าวิธีการป้องกันแก้ไขในเรื่องนี้ ยังมีการคาดหวังผลที่แตกต่างกัน (มติชนรายวัน 25 กรกฎาคม 2530 : 13)

พะยอม แก้วกำเนิด (พะยอม แก้วกำเนิด 2530 : คำนำ) กล่าวว่า งานปกครองนักเรียน เป็นงานอย่างหนึ่งของการบริหารโรงเรียนที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่างานวิชาการหรืองานธุรการ และเป็นงานที่ส่งผลไปถึงการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียน สร้างเสริมให้มีความประพฤติ มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม และจริยธรรม พร้อมทั้งจะเจริญเติบโตเป็นพลเมืองของประเทศชาติต่อไปในอนาคต การปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษา นับว่าเป็นภาระหนักของโรงเรียนยิ่งกว่าการปกครองนักเรียนระดับอื่น เพราะเป็นการปกครองเด็กวัยรุ่น ซึ่งร่างกายและจิตใจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วัยหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญยิ่งของชีวิตที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือล้มเหลวได้ ดังนั้น ครู-อาจารย์ทุกคนต้องรับภาระหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนนักเรียนอย่างเต็มความสามารถ มิใช่ปล่อยให้เป็นที่ของฝ่ายปกครองแต่เพียงฝ่ายเดียว ปัญหาการใช้ระเบียบ ข้อบังคับ ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีความเข้มงวดต่างกัน กรมสามัญศึกษาจึงจัดทำคู่มือนักเรียนโดยมุ่งที่จะให้ครู-อาจารย์ สนใจร่วมมือกัน พัฒนาพฤติกรรมนักเรียนให้บรรลุตามเป้าหมายและมองเห็นความสำคัญของการป้องกัน เสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงปรารถนา รวมทั้งการแก้ไขพฤติกรรมมากกว่าการควบคุม และการลงโทษซึ่งยังจำเป็นต้องมีอยู่แต่ต้องนำมาใช้อย่างรอบคอบและรัดกุมที่สุด

จากข้อมูลที่น่าเสนอมาเป็นลำดับนั้น การศึกษาวิจัยประเด็นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของโรงเรียนในเรื่องของการเสริมสร้างวินัยเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ผู้วิจัยในฐานะที่ได้มีบทบาทที่รับผิดชอบงานเสริมสร้างวินัยของนักเรียนในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จึงตกลงใจศึกษาประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน แนววิธีการป้องกันและการแก้ไข โดยมุ่งศึกษาทัศนะของบุคคลที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ ผู้บริหารและครูของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งย่อมเป็นโอกาสที่จะได้รับข้อมูลเพื่อประโยชน์ต่อการเสริมสร้างวินัยและการปกครองนักเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาถึงประเภทของการประพฤติผิดวินัย

2. เพื่อศึกษาแนววิธีการป้องกัน (Protective Measures) การผิดวินัยของนักเรียน

3. เพื่อศึกษาแนววิธีการแก้ไขหรือลงโทษ (Corrective Measures) การประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

4. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนในด้านการป้องกันและการแก้ไข

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้ สามารถนำไปใช้เกี่ยวกับการปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเรื่องต่อไปนี้

1. เพื่อเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไขเปลี่ยนแปลงระเบียบการปกครองนักเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นแนวทางในการลดปัญหาทางด้านการผิดวินัยของนักเรียนในโรงเรียน จะเป็นผลดีต่อครู-อาจารย์และผู้บริหาร

3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาร่วมกันระหว่างฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนครู-อาจารย์และผู้บริหารของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้านี้จะศึกษาการผิดวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530

2. ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ ประชากร คือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาและครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14,147 คน จาก 102 โรงเรียน

3. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาและครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 436 คน จาก 20 โรงเรียน

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

4.1.1 ผู้บริหาร

4.1.2 ครู

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทรรศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

4.2.1 ประเภทของการนิควินัยใน 4 ลักษณะ ได้แก่ การประพฤตินิควินัยเรื่องการแต่งกาย เกี่ยวกับการเรียน มารยาททั่วไป และการประพฤตินิควินัยเรื่องทั่ว ๆ ไป

4.2.2 แนววิธีการป้องกันการประพฤตินิควินัยของนักเรียน

4.2.3 แนววิธีการแก้ไขหรือการลงโทษการประพฤตินิควินัยของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วินัย หมายถึง การที่นักเรียนปฏิบัติตนด้วยความเรียบร้อย อยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติที่โรงเรียนได้บัญญัติขึ้นไว้ในโรงเรียน

2. การประพฤตินิควินัยของนักเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ไม่

สมควรปฏิบัติที่ปรากฏอยู่ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน อันแสดงให้เห็นถึงการขาดวินัย การแสดงออกดังกล่าวนี้นี้แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การประพฤติผิดวินัยในเรื่อง การแต่งกาย เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ มารยาททั่วไป และการประพฤติผิดวินัยเรื่อง ทั่ว ๆ ไป

2.1 การประพฤติผิดวินัยในเรื่องการแต่งกาย หมายถึง พฤติกรรมของ นักเรียนที่ฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน เช่น สวมเสื้อ กางเกง กระโปรงผิดระเบียบ สวมรองเท้า รองเท้า ผิดระเบียบ เป็นต้น

2.2 การประพฤติผิดวินัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่ นักเรียนแสดงออกเกี่ยวกับการเรียนไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น ไม่ทำการบ้าน นำนงาน อื่นมาทำในระหว่างเรียน ไม่สนใจการสอนของครู พุคคุยระหว่างครูสอน เป็นต้น

2.3 มารยาททั่วไป หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ปรากฏทางกาย และวาจา ซึ่งแสดงถึงลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักเรียน เช่น พุคจาหยามคาย ไม่เคารพครู-อาจารย์ ไม่มีความสุภาพอ่อนน้อม เป็นต้น

2.4 การประพฤติผิดวินัยเรื่องทั่ว ๆ ไป หมายถึง การแสดงออกของ นักเรียนที่ปรากฏในลักษณะที่ไม่เหมาะสม นอกเหนือจากพฤติกรรม 3 ข้อ ดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ การลักขโมยของ การทิ้งขยะไม่เป็นที่ การทำลายทรัพย์สินส่วนรวม เป็นต้น

3. วิธีการป้องกัน หมายถึง แนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่มุ่งเสริมสร้างการมีวินัยใน โรงเรียนและการป้องกันการผิดวินัยของนักเรียน ได้แก่ การจัดกิจกรรมนักเรียน การ จัดสิ่งแวดล้อมการผิดวินัย เป็นต้น

4. วิธีการแก้ไขหรือลงโทษ หมายถึง แนวปฏิบัติที่ผู้บริหารและครูได้ใช้อยู่เป็น ประจำ ในกรณีที่นักเรียนได้กระทำผิด ได้แก่ การลงโทษให้เจ็บกาย การกักขัง การให้ล้างคณลงโทษ การชู้หรือการทำให้ไค้อาย การพักการเรียน และการไล่ออก

5. ทัศนคติของผู้บริหารและครู หมายถึง ความรู้สึก ความนึกเห็นของ ^{ผู้บริหาร}ผู้บริหาร ที่มีต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน วิธีการป้องกัน การแก้ไขและการลงโทษ

6. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่
 ผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการทั้ง 4 ฝ่าย ได้แก่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ
 ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง และผู้ช่วยผู้อำนวยการ
 ฝ่ายบริการ สังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขต-
 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530

7. ครู หมายถึง ครู-อาจารย์ ผู้ทำการสอนประจำทุกระดับชั้นในโรงเรียน
 มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร
 ปีการศึกษา 2530

8. โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่สอนนักเรียนตั้งแต่ชั้น
 ม. 1 - ม. 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร
 ปีการศึกษา 2530

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของวินัยในโรงเรียน

คำว่า "ระเบียบวินัย" นั้นได้มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกัน ดังนี้

พนัส หันนาคินทร์ (พนัส หันนาคินทร์ 2524 : 248) กล่าวว่า วินัยมักจะหมายถึง การปฏิบัติตามคำสั่ง หรือระเบียบข้อบังคับที่ใช้ควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบ และโดยเหตุนี้คำว่า วินัยจึงมักมีความหมายถึงการลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่ได้วางไว้ วินัยจึงกลายเป็นการบังคับให้กระทำในสิ่งที่ผู้ใหญ่หรือครูเห็นว่า เป็นของดีของงามเพียงฝ่ายเดียว การมองความหมายของวินัยเช่นนี้เป็นการมองในวงแคบ และไม่ตรงตามความหมายของคำว่า วินัยที่ใช้ในโรงเรียน

วินัยในโรงเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้สมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือนักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่าการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเองก็เห็นพ้องด้วยนั้นเป็นสิ่งที่ควรทำไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยอันจะนำมาซึ่งความสุข และความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น นักเรียนเห็นชัดว่า การที่แต่ละคนทำอะไรได้ตามใจชอบนั้น ในที่สุดจะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นจะกลายเป็นสังคมป่าเถื่อน (Anarchy) ไร้ระเบียบ ไร้ศีลธรรม คนอ่อนแอจะถูกรังแกตลอดเวลา ดังนั้น วินัยในโรงเรียนจึงเป็นอำนาจ (Authority) ที่จะรักษาความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นแก่ทุกคน ในขณะเดียวกันก็จะเป็นเครื่องยืนยันสิทธิและเสรีภาพของนักเรียนทุกคนในโรงเรียน

สวนบุญโญ สาร (บุญโญ สาร 2523 : 402) กล่าวว่า ระเบียบ วินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2526 : 186) ได้กำหนดไว้ว่า วินัย หมายถึง การควบคุมตนเอง

ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผนและขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ในเอกสารการสอนของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2525 : 215) มีสาระความหมายของระเบียบวินัยไว้ ปรากฏ 2 ลักษณะ ได้แก่ การทำงานที่มีขั้นตอน ใ้ค้ดออกมาเรียบร้อยปรากฏให้เห็นได้ทางตา คือความเป็นระเบียบ และหมายถึง ความสามารถควบคุมตนเอง ไม่ทำอะไรตามใจชอบ ไม่ละเมิดกฎของหมู่คณะ สามารถรวมกิจกรรมของหมู่คณะได้

สำหรับ ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 134) กล่าวว่า วินัยเป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์นั้น ๆ เห็นว่า การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบต่าง ๆ นั้น มีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมโดยรวม มิใช่ปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษ กลัวถูกตำหนิติเตียน กลัวถูกคนมอง กลัวถูกค่า แต่สิ่งที่บังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์และระเบียบ คือ จิตใจของผู้กระทำเอง ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่น ซึ่งเรียกว่า เป็นผู้มีวินัยในตนเอง

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า วินัยในโรงเรียน หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักปกครองตนเองโดยการกระทำตามระเบียบ ตามข้อบังคับต่าง ๆ โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือ นักเรียน วินัย จึงเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการศึกษาในการที่จะปรับปรุงและส่งเสริมความประพฤติของนักเรียน การเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนจึงเกี่ยวข้องกับการกำหนดข้อบังคับต่าง ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติตามด้วยความยินยอมพร้อมใจ รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนทั้งทางกายภาพและทางด้านจิตวิทยาให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน ทั้งนี้โดยการคาดหวังคุณค่าที่จะเกิดกระบวนการเรียนการสอนภายในโรงเรียนอันจะเป็นรากฐานของความสำเร็จทางการศึกษาตามอุดมการณ์ของโรงเรียน

วินัยในชั้นเรียน

วินัยในชั้นเรียนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนทั้งปวง เพราะเหตุว่า การที่ครูสามารถทำให้ห้องเรียนเป็นห้องเรียนที่มีวินัยนั้น หมายถึงว่า นักเรียนสามารถควบคุมตนเอง ให้มีความตั้งใจฟังคำอธิบายของครู วิเคราะห์คำอธิบาย และร่วมอภิปรายด้วยความสนใจ ซึ่งถือเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการเพิ่มพูนความรู้ และฝึกทักษะอันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จตามจุดหมายของการสอน ผู้บริหารที่มีความสามารถย่อมฝึกอบรมครูให้เห็นความสำคัญของการสร้างวินัยในชั้นเรียน

คันฮิลล์ (Dunhill. 1964 : 1) ให้ความหมายวินัยในชั้นเรียนไว้ว่า "วินัยในชั้นเรียน หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนที่เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียน โดยปราศจากสิ่งรบกวนใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน"

พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนในชั้นเรียน มักจะปรากฏให้เห็นอยู่เสมอเป็นต้นว่า การนั่งหลับ การหยอกล้อกัน การพูดจาซบเซา ขี้บ่นระหว่างกัน การพูดจาล้อเลียนครู การลุกนั่งตามอำเภอใจ ฯลฯ ให้ทัศนะของครูบางคน อาจพิจารณาพฤติกรรมลักษณะนี้ว่า เป็นเรื่องธรรมดา จึงละเลยไม่ให้ความสนใจ สำหรับครูบางคนที่มีทัศนะตรงกันข้ามย่อมถือเป็นเรื่องไม่ปกติ และย่อมดำเนินการขัดขวางไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม คงไม่มีใครปฏิเสธว่า หากห้องเรียนเต็มไปด้วยพฤติกรรมของเด็กนักเรียนในลักษณะดังกล่าว ความวุ่นวายสับสนในการเรียนการสอนย่อมเกิดขึ้น และย่อมส่งผลร้ายต่อกระบวนการเรียนการสอนอย่างแน่นอน วินัยในชั้นเรียนจึงเป็นสาเหตุที่สำคัญอันเป็นต้นตอของการประพฤติดีวินัยในโรงเรียน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการฝึกวินัยในชั้นเรียน

คันฮิลล์ (Dunhill. 1964 : 6 - 35) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมฝึกวินัยในชั้นเรียนนั้นได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัย 7 ประการ ได้แก่

1. ความสามารถของครู หมายถึง ความสามารถของครูในการสอนความสามารถที่ว่าจะปรากฏให้นักเรียนได้เห็นจนเจตนา ครูที่มีความสามารถในการเขียนหนังสือบนกระดานคำตัวโตน่าอ่าน ใช้คำพูดที่เป็นคำถามและคำตอบได้อย่างเหมาะสม และคว้าน้ำเสียงชัดเจน สามารถบรรยาย เล่าเรื่อง สรุปประเด็นปัญหา ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจตรงกัน ครูที่มีความสามารถดังกล่าวนี้น่าจะเกิดความประทับใจให้กับนักเรียนมากกว่าความเบื่อหน่ายที่อาจเกิดขึ้น

ครูที่มีความรู้ในเนื้อหาสาระวิชาเป็นอย่างดี และมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมสามารถเริ่มต้นบทเรียนโดยการเร้าความสนใจแก่นักเรียนได้โดยง่าย เมื่อนักเรียนเกิดความสนใจบทเรียน การดำเนินการสอนในช่วงต่อ ๆ มาถึงง่ายขึ้น

ความสามารถในการเข้าใจลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน ก็เป็นพื้นฐานสำคัญประการหนึ่งในการดำเนินบทเรียนให้ได้นัด

✓ วุฒิกวาทะทางอารมณ์ของครูก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่จะเป็นตัวเร่งพฤติกรรมนิควินัยในนักเรียนให้เกิดขึ้น ครูที่ไม่สามารถอดกลั้นต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางประการของนักเรียนก็อาจแสดงอารมณ์โกรธ โมโหหรือฉุนเฉียว เป็นการโต้ตอบ ซึ่งอาจทำให้สถานะการณ์นิควินัย เลวร้ายลงไปกว่าเดิม การคุกคามว่ากล่าวนักเรียนเป็นลักษณะที่ก้าวร้าวรุนแรงจะเกี่ยวข้องกับวุฒิกวาทะทางอารมณ์ของครู ครูที่มีวุฒิกวาทะทางอารมณ์ดีย่อมจะตั้งปัญหามาถามตนเองอยู่เสมอ เช่น

- ทำไมเมื่อตอนเขานั่งนั่นจึงมีอารมณ์เสียในชั้นเรียน
- ทำไมฉันจึงเกลียดชังหน้าเด็กชายคนนั้น
- ทำไมเด็กจึงไม่ตั้งใจฟังเวลาฉันพูดหรืออธิบาย
- ทำไมฉันจึงเกิดความอึดอัดใจ เมื่อนักเรียนตอบคำถามนิค
- ทำไมเด็กนักเรียนมัธยมปลายจึงไม่เคารพเชื่อฟังฉันเหมือนนักเรียน

มัธยมต้น

2. ลักษณะเฉพาะของนักเรียน หมายถึง สัญชาตญาณของนักเรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.1 สัญชาตญาณของนักเรียน หมายถึง ลักษณะเฉพาะที่เป็นธรรมชาติของเด็ก ได้แก่ การขบเคี้ยว การเลียนแบบ ความสนใจใฝ่รู้และการแข่งขัน

การขบเคี้ยวของนักเรียน หมายถึง ลักษณะที่ไม่ชอบอยู่นิ่งเฉยแต่มักจะพยายามเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น การบังคับให้เด็กนั่งฟังคำอธิบายบทเรียนนานเกินควรโดยขาดกิจกรรมอื่น ๆ ประกอบ มักเกิดปัญหาการฉวยฉวยในชั้นเรียน

การเลียนแบบ หมายถึง ความพยายามเอาอย่างคนอื่น โดยการแสดงกิริยาอาการให้เหมือนกัน เด็กมักจะชอบแสดงกิริยาให้เหมือนครู หรือสวมบทบาทของตัวแสดงในภาพยนตร์ โทรทัศน์ ทั้งนี้ก็จะเจตนาเป็นการล้อเลียนเพื่อความสนุกหรือหาจุดเด่น

ความสนใจใฝ่รู้ หมายถึง การแสดงออกของเด็กนักเรียนที่มีต่อสิ่งแปลกใหม่ ดังนั้น การนำเสนอบทเรียนของครูจะได้รับผลดี ถ้าหากจัดหาอุปกรณ์การสอนที่สามารถสร้างความสนใจแก่เด็กนักเรียนได้ตรงจุด

การแข่งขัน หมายถึง ธรรมชาติของเด็กนักเรียนที่พยายามจะให้ประสบความสำเร็จเช่นคนอื่น ๆ การจัดบทเรียนให้มีลักษณะเป็นการแข่งขัน จึงเป็นการตอบสนองธรรมชาติของเด็ก แต่ต้องหมายความว่า เป็นการแข่งขันตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา และควรเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องเอาใจใส่ดูแลให้ทุกคนประสบความสำเร็จในการแข่งขันตามศักยภาพของตน

2.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของเด็กนักเรียนที่ไม่เหมือนกัน ได้แก่ ระดับสติปัญญา พื้นฐานทางอารมณ์ บุคลิกภาพ และสภาพแวดล้อมทางบ้าน อิทธิปัจจัยเหล่านี้ย่อมเป็นที่รับกันโดยทั่วไป ครูที่เข้าใจถึงอิทธิพลของความแตกต่างระหว่างบุคคล ย่อมจะหาวิธีการหลาย ๆ อย่างมาใช้ในการปกครองเด็กให้มีวินัยในชั้นเรียน

3. สาระสำคัญของหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ครูกำหนดให้นักเรียนได้ศึกษาเล่าเรียนในแต่ละรายวิชา รวมทั้งกระบวนการวิธีการถ่ายทอดของครู และแผนการจัดกิจกรรมอันเกี่ยวเนื่องกับเนื้อหาวิชาด้วย

องค์ประกอบเกี่ยวกับสาระสำคัญของหลักสูตรที่เหมาะสมจะสร้างความสนใจมากกว่าความเบื่อหน่าย การจัดหลักสูตรที่เกิดความเหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของเด็กนักเรียน มักจะปรากฏในเรื่องของความยาก - ง่ายของเนื้อหาวิชา เด็กที่มีสติปัญญาดีย่อมคุ้นเคยกับบทเรียนที่ยาก และหากจะสามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน จะดำเนินไปอย่างดี ดังนั้น การจัดหลักสูตร จึงต้องคำนึงถึงลักษณะเฉพาะของเด็กด้วย

4. สภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียน หมายถึง การจัดห้องเรียนที่เหมาะสม ได้แก่

- แสงสว่างเพียงพอ
- อากาศไม่ร้อนอบอ้าว
- โต๊ะ-เก้าอี้ที่เพียงพอและเหมาะสม
- สีของเพดานและฝาผนังที่เย็นตา
- การจัดบริเวณภูมิวิชาการเป็นระเบียบ ได้รับความสนใจ

5. ชื่อเสียงเกียรติภูมิของโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงในค่านต่าง ๆ เช่น โรงเรียนผู้นำหลักสูตร นักเรียนเรียนดี กีฬาเก่ง เป็นต้น ความรู้สึกของเด็กนักเรียนจะยึดมั่นความเป็นสถาบันไว้ และจะถูกพันธึนในลักษณะที่พึงปรารถนา กล่าวคือ การร่วมกันผดุงรักษาชื่อเสียงให้คงไว้ ชื่อย่อมมีแนวโน้มให้ทุกคนประพฤติในทางที่ดี เช่น ขยันเรียน เคารพเชื่อฟังครู มีมารยาทดี เป็นต้น

6. สิ่งแวดล้อมทางบ้าน เป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กโดยตรง สภาพแวดล้อมทางบ้าน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา เด็กจากชุมชนแออัด หรือแหล่งเสื่อมโทรม มักจะสร้างปัญหาได้ง่ายกว่าเด็กจากครอบครัวในชุมชนอื่น ๆ เด็กจากครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ย่อมมีปัญหาทางอารมณ์ได้ง่าย เป็นต้น

7. การให้รางวัลและการลงโทษ หมายถึง วิธีการที่ครูแสดงพฤติกรรมโต้ตอบเมื่อเด็กกระทำผิดหรือกระทำดี เริ่มตั้งแต่ การคุกคาม การชมเชยจนกระทั่งถึงการเขียนดี

การมอบสิ่งของตอบแทน การกระทำเหล่านี้อาจเป็นได้ทั้งผลดีและเสีย คือ เป็นตามสองคม การให้รางวัลและการลงโทษ จึงต้องคำนึงสภาพการณ์ที่เหมาะสม กล่าวคือ ควรจะให้รางวัลในกรณีเช่นไร และควรจะลงโทษกรณีไหน โดยวิธีใดและเมื่อใด

ดังนั้น ผู้บริหารและครูจึงควรรู้จักอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ เพื่อสร้างทัศนคติที่ถูกต้อง ในการปกครองนักเรียนทั้งในชั้นเรียนและในระดับโรงเรียน ไม่ให้เกิดการละเมิดวินัยขึ้นได้ ถ้าหากนักเรียนมีระเบียบวินัยดี จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปตามเป้าประสงค์ที่ได้วางไว้

ขอบเขตของการนิควินัย

ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์และผู้ปกครอง ประชาชนทั่วไปรวมทั้งตัวเด็ก นักเรียนเอง มักจะถกเถียงกันว่า พฤติกรรมเช่นไรที่จะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนไม่ควรปฏิบัติและไม่ควรถูกลงโทษ ทัศนคติที่แตกต่างกันจึงก่อให้เกิดความขัดแย้งไม่ลงรอยกัน ระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้อง กลุ่มคนบางกลุ่มอาจพิจารณาปัญหาการประพฤติผิดวินัยว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาของเด็กสมัยใหม่ ในขณะที่คนอื่น ๆ เห็นว่าเป็นเรื่องไม่ปกติ ซึ่งจะนำไปสู่ความขัดแย้งในการใช้วิธีการลงโทษอีกด้วย

กระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ตามความในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เกี่ยวกับความประพฤติหรือการแต่งกายที่ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพนักเรียน มีดังนี้

1. นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้า กลางศีรษะยาวเกิน 5 เซนติเมตร รองศีรษะไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา
2. นักเรียนหญิง ไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของเฉพาะโรงเรียนที่กำหนดไว้ให้ยาวกว่านี้ได้ แต่ต้องรวบให้เรียบร้อย)
3. เพี้ยวเรื่อรอนอยู่ในที่สาธารณะ หรือทำลายสมบัติของสถานศึกษาหรือสาธารณสมบัติ

4. แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดไม่สุภาพ
 5. มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด
 6. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน
 7. เที่ยวเตร่เวลากลางคืนระหว่างเวลา 22.00 น. ถึงเวลา 04.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับผู้ปกครองหรือได้รับอนุญาตจากสถานศึกษา
 8. สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพยา ยาเสพติด หรือของมีเมาอื่น ๆ
 9. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานอื่นใด ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับ โรงรับจำนำ หรือสถานการพนัน ในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนันเว้นแต่จะเป็นผู้อาศัย หรือเยี่ยมญาติ
 10. เข้าไปในงานหรือร่วมสังสรรค์ และงานนั้นมีการเต้นรำหรือการแสดง ซึ่งไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง หรืองานนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือสถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด
 11. เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในนั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติ ซึ่งอาศัยอยู่ในสถานนั้น
 12. คบค้าสมาคมกับหญิงที่ประพฤติตนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับผู้หญิงนั้น
 13. ประพฤติตนทำนองชู้สาว
 14. มีวัชระเปิด หรืออาวุธติดตัวหรือซ่อนเร้นไว้เพื่อประทุษร้าย
 15. หลบหนีโรงเรียน
- ส่วน สุชา จันทน์เฒ (สุชา จันทน์เฒ 2521 : 97 - 98) ได้สรุปปัญหาทางวินัยของเด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่พบมากมีดังนี้
1. เด็กมีความเชื่องมงายและเนียชชาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ
 2. การขาดเรียนหรือการหนีโรงเรียน
 3. การอยู่ไม่เป็นสุข ขอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการรบกวนผู้อื่น

4. การมาโรงเรียนสาย
5. การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน
6. ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู
7. การข่มเหงรังแกผู้อื่น
8. พுகเท็จและพุกคำหยาบ
9. ไม่สนใจการเรียน
10. ขอบลักขโมย
11. พุจริตในการสอบ
12. เอาจานอื่นมาทำในขณะเรียน
13. แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวโมโหร้าย
14. ไม่รับผิดชอบหน้าที่
15. ขอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่เลือกที่
16. ขอบทำลายสิ่งสวยงาม

สรุปได้ว่า ขอบช่วยการผิดวินัยของนักเรียน ซึ่งมีปรากฏขึ้นในแต่ละวันมีตั้งแต่การแต่งกายที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน และความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน อันได้แก่ พฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน เช่น การขาดเรียน หนีโรงเรียน ไม่รับผิดชอบหน้าที่ ทำลายสิ่งสาธารณะ เป็นต้น

การป้องกันการกระทำผิดทางวินัย (Protective Measures)

การป้องกันการกระทำผิดวินัยนั้น ผู้บริหารโรงเรียนหรือครูบางกลุ่มอาจจะเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาทางวินัยโดยใช้หลักวิธีการต่าง ๆ กัน บางกลุ่มเลือกใช้ไม้แข็งโดยคำนึงถึงการลงโทษอย่างฉับพลันทันที โดยทำการลงโทษให้เจ็บกาย (Corporal punishment) โดยทางตรงกันข้ามบางกลุ่มอาจเลือกใช้ไม้นวม นั่นคือ อาจจะเป็นการประวิงการลงโทษ การสืบหาสาเหตุของปัญหา หลักวิธีการดังกล่าวนี้ได้มีการปฏิบัติกันอยู่ในโรงเรียนทั่วไป

พนัส หันนาคินทร์ (พนัส หันนาคินทร์ 2524 : 252 - 255) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการ การกระทำผิดทางวินัย โดยยึดหลักสุภาษิตที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" ซึ่งหลักวิธีการดังกล่าวมีอยู่ 8 ประการ ดังนี้

1. การส่งเสริมให้เกิดความสนใจในบทเรียน
2. การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน
- ✓ 3. การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน
4. พยายามขจัดสิ่งชั่วร้ายจะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย
5. การให้รางวัลความประพฤติ
6. ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน
7. การชี้แจงตักเตือนเป็นรายบุคคล หรือหมู่คณะ
8. การจัดกิจกรรมนักเรียน

เมื่อพิจารณาจากหลักวิธีการทั้ง 8 ประการดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การป้องกันกระทำผิดทางวินัย เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดสภาพแวดล้อมทางด้านการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่ส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนในทางที่ถูกต้อง โดยขจัดสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย ความพยายามที่จะแสวงหาความร่วมมือระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ได้แก่ ครู - นักเรียน ครูด้วยกันและระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน

รากฐานในการสร้างระเบียบวินัย อาจเริ่มได้จากวิธีการต่าง ๆ เช่น

(ชม ภูมิภาค 2525 : 137)

1. ให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการของประชาธิปไตย
2. ต้องสร้างวินัยให้แก่เด็กตั้งแต่แรกที่เข้ามาในสถานศึกษา
3. ให้นักเรียนเป็นผู้วางระเบียบวินัยของตนเอง
4. ระเบียบวินัยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามโอกาส
5. ต้องมีการอบรมเรื่องระเบียบวินัย

ในด้านการสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น นักเรียนควรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนได้พยายามวางแผนงานที่มอบให้ทำในวิชาใดวิชาหนึ่ง และครูก็ทำร่วมกับนักเรียนด้วย เช่น ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ฯลฯ
2. ให้นักเรียนตั้งกฎข้อบังคับและกำหนดระเบียบการปกครองห้องเรียนให้เป็นระเบียบปฏิบัติประจำ ซึ่งทุกคนจะต้องทำ
3. อบรมให้นักเรียนมีความประพฤติดี รู้จักรับผิดชอบในขณะที่ครูไม่อยู่ในห้องเรียน
4. ให้นักเรียนสร้างกฎและระเบียบในการที่จะรักษาสິงของในห้องเรียน
5. ให้นักเรียนได้รู้จักพิจารณาความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่ได้รับจากครู
6. ให้นักเรียนมีความแน่ใจว่าทำอะไรจึงจะเชื่อเชื่อยุติมาเยี่ยมโรงเรียนหรือห้องเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อห้องเรียนทั้งเวลามาและเวลากลับ
7. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมหรือเป็นหนึ่งในขั้นในการทำกิจกรรมทุกอย่าง

(ชม ภูมิภาค 2525 : 138 - 139)

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันภิบาล (ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันภิบาล 2517 : 93 - 95) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับครูในการสร้างระเบียบวินัยว่า

1. ควรสร้างวินัยตามพัฒนาการของเด็ก หมายความว่า ครูควรรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล เข้าใจถึงสาเหตุที่เด็กแสดงออกมา ทั้งนี้เพราะเด็กย่อมประพฤติตัวไปตามประสบการณ์และความเจริญเติบโตทางวุฒิภาวะของตนในระยะหนึ่ง ๆ ตามธรรมชาติเด็กมักจะทำตามความเห็นชอบของตนว่า สิ่งที่ทำไปจะแก้ปัญหาและทำให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้ดีที่สุด เหตุผลอาจไม่ถูกต้อง แต่ความปรารถนาของเด็กนั้นเต็มไปด้วยความจริงใจ หน้าที่ของครูคือ พยายามหาความต้องการของเด็ก พยายามเข้าใจวิธีหาเหตุผลของเด็ก พยายามช่วยให้เด็กนำวิธีการที่สังคมเห็นชอบไปใช้ในการทำงานให้เสร็จ พยายามชี้ให้เด็กเห็นจุดประสงค์ที่ดีของการทำงานหรือช่วยให้เด็กเห็นประโยชน์ของวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปกว่าวิธีการที่เด็กใช้

2. ครูควรสร้างวินัยในสิ่งที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นแค่เพียงแนะนำอย่างผิวเผิน ครูต้องติดตามผลด้วย ฉะนั้น ครูควรคำนึงถึงวินัยที่ครูประสงค์จะให้เด็กมีขึ้นนั้น เด็กสามารถปฏิบัติจริง ๆ ได้หรือไม่ เพราะถ้าเด็กไม่สามารถกระทำได้แล้วก็จะทำให้เด็กไม่สบายใจ เพราะขัดแย้งคำสั่งของครู ซึ่งเราจะสร้างให้เด็กมีวินัยในตนเองได้ยาก

3. การสร้างวินัยที่ดี ครูพยายามหลีกเลี่ยงการตีเคียน โดยใช้วิธีการยกยอหรือชมเชยแทน จากการศึกษาค้นคว้าของนักจิตวิทยา เด็กจะเรียนได้ดีเมื่อครูยกยอชมเชยแต่ตรงกันข้ามถ้าเด็กได้รับการเยาะเย้ยตีเคียน จะทำให้เด็กเรียนช้าลงกว่าเดิม เมื่อเรากล่าวถึงงานของเด็กในส่วนที่ทำได้ จะทำให้เด็กมีกำลังใจอันเป็นแรงทางตรงให้เด็กปฏิบัติงานนั้นได้ดียิ่งขึ้น ฉะนั้นในการที่จะให้เด็กเกิดวินัยที่ดีนั้น ครูควรจำไว้ว่า "เมื่อทำงานร่วมกับเด็กอย่าพยายามใช้คำติเคียนผลงานของเด็ก"

4. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้น ครูต้องมีสติอารมณ์ดี เยือกเย็นสุขุมไม่เป็นคนโกรธง่ายหรือมีอารมณ์หุนหันุนใจ หรืออาจจะกล่าวว่า ความเกรี้ยวกราดไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการสร้างวินัยที่ดี ส่วนมากเวลาเด็กตอบคำถามผิด จำสิ่งที่ครูสอนไปแล้วไม่ได้ หรือไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับครูมักจะโกรธ การที่ครูโกรธนี้จะทำให้ครูทำอะไรรุนแรงไปซึ่งไม่เป็นผลดีในการที่จะให้เด็กมีทัศนคติต่อวินัยที่ดีแต่อย่างใดเลย อาจจะทำให้เด็กเกลียดครู และไม่อยากฟังคำสอนหรือปฏิบัติตามระเบียบวินัย ฉะนั้น ครูควรจำไว้ การพูดจาอย่างนุ่มนวล ท่าทางเรียบ ๆ ย่อมได้ผลดีกว่า

5. การไว้วางใจและนับถือสติปัญญาของคนอื่น เป็นหลักอีกประการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้มีวินัยที่ดี ตามธรรมชาติเด็ก ๆ ย่อมมีความสามารถและเจตคติในการค้นหาเหตุอยู่บ้างแล้ว ครูจึงควรแนะนำให้เขาใช้ความสามารถและประสบการณ์เพิ่มให้ดียิ่งขึ้นเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดอย่างเต็มที่ อันเป็นวิธีที่จะปลูกฝังให้เกิดการบังคับตัวเองและการควบคุมตัวเอง

✓ 6. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้นครูต้องเป็นกันเองกับเด็ก ห้องเรียนแต่ละห้อง ควรให้เด็กมีความรู้สึกว่ามีความเป็นอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูต้องพยายามให้เด็กมีโอกาสดูแสดงตนว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด ครูพยายามชักนำให้เด็กแต่ละคนยอมรับความปรารถนาส่วนตัวเพื่อสวัสดิภาพของหมู่คณะ ครูเองก็วางตัวเป็นที่รับฟังความทุกข์ร้อนของเด็ก และหาทางช่วยเหลือ ควรทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในบางโอกาส เช่น ทางค่านักกีฬา การรับประทานอาหาร และโรงเรียนควรจะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

7. ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานจากความเคารพนับถือความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และไม่เลือกเพศ ชั้น วรณะ และผิวพรรณ

สำหรับ สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2519 : 69 - 70) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยไว้ ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจ และพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำตักเตือน ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย และรู้วิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็นรายบุคคลอย่างดี
2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียนสะอาดเรียบร้อย มีอุปกรณ์ครบครัน
3. จัดวางระเบียบวินัยรวมกันกับนักเรียนเสมอ ไม่ทำตามใจครูแต่ฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับผู้เรียนตามวุฒิภาวะ ความต้องการ ความสนใจของเด็ก
5. เปิดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อช่วยเด็กที่เป็นปัญหา
6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา
7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากเท่าที่จะทำได้

การพัฒนาค่านิยมนักเรียน

จรรยา สุวรรณทัต (จรรยา สุวรรณทัต 2526 : 250 - 261) กล่าวถึงบทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมไว้ ดังนี้

1. ในทุกวิชาที่ครูสอนอาจสอดแทรกการอบรมปลูกฝังลักษณะและพฤติกรรมที่สังคมนิยม เพื่อเด็กจะได้แสดงออกได้ในชีวิตประจำวันที่บ้าน เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ เลี้ยงน้อง เก็บออม การแสดงกริยามารยาทที่งดงามและเหมาะสมต่อเวลาและสถานที่
2. ครูจะต้องเป็นตัวอย่างหรือตัวแบบที่ดีของเด็กได้ เช่น การประพฤติปฏิบัติในทางสายกลางตามหลักของพระพุทธศาสนา เป็นต้น
3. ครูควรรู้จักให้แรงเสริมที่เหมาะสมในโอกาสและเวลาต่าง ๆ กัน เมื่อเด็กกระทำความดีและพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม
4. ครูจะต้องระลึกรู้เสมอถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นฐานและค่านิยมเดิมของครอบครัว ตลอดจนบุคลิกลักษณะของเด็ก เพื่อการให้คำแนะนำ การแนะแนว และการแก้ไขที่ถูกต้อง ครูอาจต้องช่วยผู้ปกครองของเด็กแก้ไขค่านิยมและความเชื่อผิด ๆ หลายประการในการอบรมเด็ก
5. ครูจะต้องมีความตั้งใจจริงต่อการช่วยพัฒนาเด็กทุกด้านเท่าที่ครูจะสามารถทำได้ โดยครูทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมสำคัญระหว่างโรงเรียนและครอบครัว บทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมในครอบครัวให้แก่เด็กและผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สังคมไทยของเรามีสมาชิกที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีภูมิหลังทางการศึกษา เศรษฐกิจจำกัด การประคับประคองและความอดทนต่อการพัฒนาที่ถูกต้องของครูจะช่วยเด็กได้อย่างมาก ทั้งเด็กยังจะเป็นสื่อกลางนำสิ่งที่ควรรู้ควรปฏิบัติ และการพัฒนาไปยังครอบครัวของตนได้อีกได้อีกหนึ่งด้วย
6. ครูในฐานะที่เป็นมนุษย์หรือบุคคลที่อาจเป็นพ่อแม่ หรือสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ควรจะไตร่ตรองหน้าที่และบทบาทของตนให้สอดคล้องกับความมุ่งหวังของสังคม ทั้งนี้ เพื่อเป็นการยกระดับค่านิยมของครอบครัวในด้านต่าง ๆ ให้สูงขึ้น

สรุปว่า การป้องกันการกระทำคามผิดทางวินัยนั้น อาจจะสามารถลงโทษ หรือวิธีการอื่น ๆ อีกได้หลายวิธี เช่น ให้นักเรียนเกิดความรักและศรัทธาในโรงเรียน โรงเรียนร่วมมือกับทางบ้านแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียน การจัดกิจกรรมนักเรียนเพื่อ นักเรียนจะได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและแก่โรงเรียนเป็นส่วนรวม รวมทั้ง การพัฒนาค่านิยมของนักเรียนด้วย

การจัดกิจกรรมเพื่อการเสริมสร้างวินัย

การสร้างเสริมระเบียบเพื่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่เยาวชนของชาตินั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีการจัดกิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับตัวเด็ก เพราะการจัดกิจกรรมนั้นมีความสำคัญมากในด้านการเสริมสร้างให้นักเรียนได้กระทำในสิ่งที่ตนสนใจ และทำให้รู้จักติดต่อกับสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ รวมทั้งเป็นการสำรวจความสามารถของนักเรียน โดยการทดลองกระทำจริง หลังจากศึกษาทฤษฎีมาจากห้องเรียน กิจกรรมนักเรียน อาจก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน ทำให้ครูได้รู้จักนักเรียนดีขึ้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 104) ซึ่งแนวการให้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของกรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2522 : 11) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมไว้ว่า ได้แก่ การกระทำโดยนักเรียนและครู ปฏิบัติร่วมกันนอกเหนือจากกิจกรรมตามแผนการสอน เช่น การแข่งกีฬา การจัดนิทรรศการ การจัดชุมนุมต่าง ๆ ตามความสนใจ กิจกรรมลูกเสือ ยุวศาสตร์ เนตรนารี การประชุมประจำสัปดาห์ การจักเฝ้ารักษาความสะอาด การจัดงานร่วมกับชุมชน การประชุมผู้ปกครอง ฯลฯ เหล่านี้บางอย่าง อาจทำร่วมกันเป็นกลุ่มโรงเรียน แต่ทุกอย่างต้องเป็นกิจกรรมที่ทำเพื่อเด็กและให้เด็กมีส่วนร่วมปฏิบัติ เว้นแต่จะเป็นเรื่องพิเศษนอกเหนือจุดประสงค์ของโรงเรียน เช่น เกี่ยวกับการแสดงของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 103) ได้ระบุว่า กิจกรรมนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วยความร่วมมือของนักเรียนเพื่อสนองความต้องการ

ความสนใจ และส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน นอกเหนือไปจากกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนการสอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ อุปนิสัย ค่านิยม และปลูกฝัง เจตคติที่พึงประสงค์แก่นักเรียน

สวน พันธ์ หันนาสินทร์ (พันธ์ หันนาสินทร์ 2524 : 226) เห็นว่า กิจกรรมทุกอย่างที่จัดขึ้นจะต้องมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมความเจริญในแง่ต่าง ๆ แก่นักเรียน เช่น การสังคม จรรยา มารยาท ตลอดจนการสร้างความรู้ลึกในด้านคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนค่านิยมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านั้น

เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายหลักที่จะปลูกฝังเยาวชนของชาติให้มีคุณธรรมระเบียบวินัย และเพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาล ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางระเบียบในการแบ่งประเภทของกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของการจัดไว้ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ 2523 : 2)

1. กิจกรรมลูกเสือ หรืออนุรักษาค หรือเนตรนารี หรือกิจกรรมผู้นำเพื่อประโยชน์

2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการใช้ห้องสมุด
6. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
7. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

สรุปได้ว่า การเสริมสร้างระเบียบวินัยนั้น ควรเริ่มกระทำตั้งแต่เด็กและกระทำต่อเนื่องตลอดไป จนเป็นผู้ใหญ่ โดยคำนึงถึงวัยและพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อจะได้ใช้วิธีการสร้างเสริมระเบียบวินัยให้เหมาะสม และเกิดผลดีที่สุด โดยมีกิจกรรมที่เกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเองและต่อสังคมส่วนรวมด้วย

วิธีการดำเนินการแก้ไขความผิดทางวินัย (Corrective Measure)

วิธีการดำเนินการแก้ไขความผิดทางวินัย จะเป็นแนวปฏิบัติที่ผู้บริหารและครูเลือกใช้ในกรณีที่นักเรียนได้ประพฤติผิดวินัยกรณีต่าง ๆ กัน พันัส หันนาคินทร์ (พันัส หันนาคินทร์ 2522 : 255 - 258) ได้สรุปแนวความคิดไว้ว่า ในปัจจุบันโรงเรียนต่าง ๆ ได้ใช้วิธีการแก้ไขความผิดทางวินัยสรุปรวมได้ 6 ประการดังนี้

1. การลงโทษให้เจ็บกาย (Corporal punishment) มีผู้ไม่เห็นด้วยเป็นอันมากในการที่โรงเรียนจะใช้โทษเช่นนี้ โดยอ้างว่าเป็นการทำลายน้ำใจเด็ก ทำให้เด็กตกอยู่ในโลกแห่งความกลัว แสดงว่าผู้ใหญ่ใช้อำนาจเข้าข่มขู่เด็ก แทนที่จะหาทางแก้ไขอย่างอื่น เป็นการแสดงอารมณ์ร้ายของครู เป็นการแสดงโทษะจริตอันไม่น่าจะมีในบุคคลที่เป็นครู ผู้ทำหน้าที่ให้การศึกษาแก่ศิษย์ ส่วนผู้ที่เห็นด้วยกับวิธีนี้ถือว่าจะต้องมีอำนาจคอยบังคับควบคุมความประพฤติเด็กอยู่ ดีกว่าปล่อยให้เด็กเรียนทำความผิดร้ายแรงต่อไป ควรมีการลงโทษให้เจ็บกายและมักจะอ้างคำพังเพยว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี" อยู่เสมอ

นักการศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นคัดค้านการลงโทษให้เจ็บกาย เพราะเห็นว่าเป็นการลงโทษที่ใช้อำนาจความรุนแรง ก่อให้เกิดความหวาดกลัว การฝึกอบรมทางการศึกษาน่าจะเลือกวิธีอื่นได้เหมาะสมกว่า

2. การลงโทษโดยการกักขัง (Detention) หมายถึง การไม่อนุญาตให้นักเรียนได้มีเวลาพักในช่วงเวลาพัก หรือไม่ปล่อยกลับบ้านหลังเลิกเรียน เป็นต้น

การลงโทษแบบนี้ไม่สู้จะได้ผลนัก ถ้าครูไม่ควบคุมการลงโทษก็ไร้ความหมาย นักเรียนจะส่งเสียงเอะอะหรือหาทางเล่นในท้องเรียนจนถึงกับทำลายสิ่งของในห้องนั้น แต่ถ้าวินัยจะคอยควบคุมอยู่ด้วยก็หมายความว่า ครูต้องได้รับโทษร่วมกับนักเรียนด้วย ถ้านักเรียนอยู่ไกลจากโรงเรียนก็อาจจะก่อให้เกิดความลำบากในการกลับมา โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีรถยนต์รับส่งนักเรียน

ผลเสียอีกประการหนึ่ง คือ มักจะทำให้นักเรียนเกลียดโรงเรียน ไม่อยากมาโรงเรียน การกักขังเป็นโทษที่ทรมานจิตใจนักเรียนอย่างหนึ่ง

3. การใช้ค่าเสียหาย (Restitution) วิธีการลงโทษแบบนี้ถือหลักที่ว่า เมื่อนักเรียนทำอะไรเสียหายโดยเจตนา หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ตามควรจะต้องชดเชยค่าเสียหาย เพื่อเป็นการตอบแทน จะเป็นโดยการออกเงินให้หรือทำด้วยตนเองก็ตาม เช่น ทำกระจกแตกก็ควรซื้อกระจกมาใส่เป็นการทดแทน เป็นต้น

โทษแบบนี้อาจจะใช้ได้สำหรับความเสียหายด้านวัตถุ แต่ถ้าความเสียหายนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับชื่อเสียงอันดี ไม่ว่าจะเป็นของชนหรือหมู่คณะก็ตาม การใช้โทษแบบนี้ก็ไม่ได้อผล ยิ่งกว่านั้นยังจะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าโทษไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตามจะได้ด้วยวัตถุหรือเงินทั้งนั้น อันจะเป็นผลเสียต่อการทำให้นักเรียนรู้จักเคารพนับถือในชื่อเสียงและเกียรติคุณ (Spiritual values) ซึ่งอาจจะซื้อด้วยเงินได้

4. การให้สังคมลงโทษ (Social disapproval) คือ การทำให้บุคคลที่กระทำความผิดนั้นไม่เป็นที่ยอมรับนับถือในสังคม

การใช้โทษแบบนี้ถือหลักว่า คนเราจะอยู่เป็นสุขในสังคมได้ก็ด้วยได้รับความนับถือ (Recognize) จากสมาชิกในสังคมนั้น ถ้าหากว่าคนใดทำตนให้เป็นที่รังเกียจต่อสังคม สมาชิกในสังคมนั้นก็เลิกให้ความนับถือบุคคลนั้นต่อไป

โทษแบบนี้เกิดขึ้นได้ง่ายหากว่า ความรู้สึกรักโรงเรียนของนักเรียนเกิดขึ้น โดยทั่วไปนักเรียนรู้สึกว่าคุณครูทำให้โรงเรียนต้องเสียชื่อเสียงไม่ว่าด้วยประการใด ๆ เป็นบุคคล

ที่ไม่พึงปรารถนาในโรงเรียน หรือสังคมนั้น จนกว่าบุคคลนั้นจะรู้สึกตัวและพยายามปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นพอที่จะรับอยู่ในสังคมนั้นต่อไป

5. การขู่หรือการทำให้ใ้ค้อาย (Threats and humiliation) การขู่ให้กลัว เช่น ลาดโทษว่าจะลงโทษเมื่อกระทำความผิด อาจใช้ได้ผลในชั้นเด็กเล็ก ซึ่งการทำให้ใ้ค้อายอาจใช้ไม่ได้ผลในเด็กโต

อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรใช้โทษแบบนี้ การขู่ถ้าเด็กชินเสียแล้ว ก็ไร้ความหมาย บางโรงเรียนถือว่านักเรียนกระทำความผิด 2 ครั้งจะยังไม่ลงโทษ ต่อเมื่อกระทำความผิดครั้งที่สามแล้วจึงจะลงโทษ เช่นนี้นักเรียนก็จะเกิดความรู้สึกคล้ายกันว่า การกระทำความผิด 2 ครั้งแรกยังไม่ใช่ความผิด และเป็นโอกาสดีที่ทุกคนจะทำความผิดได้ 2 ครั้ง โดยไม่มีโทษเช่นนี้ เป็นต้น

ส่วนการทำให้ใ้ค้อายนั้นเป็นการลดคุณค่าของนักเรียนลงไป ระดับแห่งความนับถือก็จะลดลงไปด้วย และเมื่อนักเรียนถือว่าเกียรติศักดิ์ของตนเองไม่มีเหลืออยู่แล้ว การทำดีต่อไปก็ไร้ความหมาย การทำเลวก็ไม่ทำให้เสียหายลงไปอีก หากนักเรียนมีความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว ก็นับว่าเป็นโทษอย่างยิ่ง โโทษแบบนี้ได้รับความสงสัยในคุณค่าของมันเป็นอย่างมาก

การลงโทษแบบนี้กล่าวมานักเรียนอาจจะหวาดกลัวเป็นอันมาก บางครั้งถ้าหากนักเรียนมาไม่ทันโรงเรียนแล้วถูกทำโทษหรือถูกร้องเพลงชาติคนเดียว เมื่อนักเรียนมาสายอีก อาจหวาดกลัวการลงโทษ และหลีกเลี่ยงหรือขาดเรียนไปเลย ซึ่งถือว่าการลงโทษวิธีนี้ยังมีข้อบกพร่องอยู่อีก

6. โโทษพักการเรียนและไล่ออก (Suspension and expulsion)

การไล่ออกเป็นโทษที่ร้ายแรงที่สุดที่โรงเรียนจะกระทำแก่นักเรียนได้ การที่โรงเรียนจะลงโทษแบบนี้แก่นักเรียน จะต้องพิจารณาให้รอบคอบที่สุด ทุกแง่ทุกมุม ทั้งผลได้และผลเสีย การไล่ออกเป็นคำพิพากษาขั้นสูงสุดที่โรงเรียนจะพึงให้แก่ความประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ส่วนการพักการเรียนนั้นเป็นโทษที่เบากว่าการไล่ออก เป็นการให้เวลานักเรียนที่จะสำนึกในความผิดอันได้กระทำไปแล้ว บางที่โรงเรียนและผู้บริหารจะให้แก่นักเรียนย้าย

โรงเรียนด้วยความคิดที่ว่าเมื่อสภาพการณ์ได้เปลี่ยนไป ความรู้สึกนึกคิด เจตคติและความประพฤติของนักเรียนก็อาจจะเปลี่ยนไปด้วย เช่น เมื่ออยู่โรงเรียนนี้ นักเรียนมีเพื่อนที่มีความประพฤติไม่ได้อยู่หลายคน การเปลี่ยนโรงเรียนอาจจะช่วยได้บ้าง

ส่วนกระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2515 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. การลงโทษนักเรียน ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา หรือครูอาจารย์ที่ได้รับมอบหมาย ตามความเหมาะสม ดังนี้

- 1.1 วากกล่าวตักเตือน
- 1.2 เขียน
- 1.3 ทำทัณฑ์บน
- 1.4 สั่งพักการเรียน
- 1.5 ให้ออก
- 1.6 คัดชื่อออก

2. การลงโทษด้วยการเขียน ให้ใช้ไม้เรียวเหลากกลมผิวเรียบเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน 0.7 ซม. ตีบริเวณก้น หรือขาอ่อนตอนบนด้านหลัง ซึ่งมีเครื่องแต่งกายรองรับ กำหนดเขียนไม่เกิน 6 ที การเขียนต้องกระทำในที่ที่ไม่เปิดเผยในลักษณะว่ากล่าวสั่งสอนให้เข็ดหลาบ ไม่ประพฤติชั่วและดื้อด้าวเป็นคนดีต่อไป

ข้อควรระวังในการลงโทษทางวินัยแก่นักเรียน

1. ห้ามลงโทษนักเรียนด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธหรือพยาบาท
2. ห้ามลงโทษนักเรียนที่กำลังเจ็บป่วย

3. การลงโทษให้คำนึงถึงอายุของนักเรียนด้วย

4. การลงโทษทุกครั้งให้โรงเรียนบันทึกเป็นหลักฐานในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียน และแจ้งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองทราบเป็นหนังสือด้วย

โดยสรุป ทุกสังคมย่อมมีระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้สมาชิกอยู่กันด้วยความสงบสุข เมื่อมีผู้ละเมิดกฎหมายก็ควรได้รับโทษ ในโรงเรียนก็เช่นเดียวกันเมื่อนักเรียนทำผิดระเบียบ กฎเกณฑ์ก็ควรต้องได้รับโทษตามความผิดที่นักเรียนได้ก่อขึ้น ดังนั้น การลงโทษนักเรียนจึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่วิธีการลงโทษควรเหมาะสมกับการกระทำความผิดของนักเรียนและถูกต้องตามที่ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากผลงานวิจัยของวิมล เสวตกนิษฐ์ (วิมล เสวตกนิษฐ์ 2521 : 98) สุรพล นาควานิช (สุรพล นาควานิช 2521 : 136) สุรศักดิ์ สันติสัญญาโชค (สุรศักดิ์ สันติสัญญาโชค 2521 : 115 - 116) พรพิมล สันติหิรัญภาค (พรพิมล สันติหิรัญภาค 2522 : 105) และบุพผาพร จุนเจือจาน (บุพผาพร จุนเจือจาน 2522 : 82) ที่ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาคเหนือ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเขตกรุงเทพมหานคร และในภาคกลาง ปรากฏผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนเรื่องการรักษาระเบียบวินัยเกี่ยวกับข้อบังคับ และการเคารพกฎหมายอยู่ในสภาพที่ไม่น่าพอใจ โดยพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในขั้นที่ 1 ซึ่งเป็นระดับพฤติกรรมทางจริยธรรมที่ไม่พึงประสงค์

ส่วน วิระวรรณ อามระคิน (วิระวรรณ อามระคิน 2522 : 68)

ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนสาธิต มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมเรื่องความมีระเบียบวินัยอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ จะเห็นได้จากนักเรียนมีความเห็นด้วยตรงกันเป็นส่วนใหญ่ในเรื่องระเบียบวินัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัดว่า การออกนอกบริเวณโรงเรียนควรขออนุญาตครูทุกครั้ง และเห็นด้วยที่ว่า ผู้ฝ่าฝืนระเบียบวินัยย่อมจะนำความเดือดร้อนมาสู่หมู่คณะ การแอบสูบบุหรี่ในโรงเรียนเป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควรประพฤติกการหยอเยินกันใคร่โดยสสารเป็นการทำผิดกฎจราจร

ในปี พ.ศ. 2524 นิทรา วรรณะ (นิทรา วรรณะ 2524 : 73) จีรวรรณ วิรัชกุล (จีรวรรณ วิรัชกุล 2524 : 102) ยุพา ถัมอำม (ยุพา ถัมอำม 2524 : 87) อาลัย จันทรพาณิชย์ (อาลัย จันทรพาณิชย์ 2524 : 74) และชัยฤทธิ์ พรมมา (ชัยฤทธิ์ พรมมา 2524 : 60) ได้ทำการวิจัยสอดคล้องกันในเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร ชลบุรี นครราชสีมา บุรีรัมย์ และสุรินทร์ ตามลำดับ พบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมเรื่อง รักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพฤติกรรมของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย

สำหรับ บุสดี จิระวัฒนกิจ (บุสดี จิระวัฒนกิจ 2526 : 113 - 117) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามคุณลักษณะค่านิยมพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 1 พบว่า พัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เรื่องการมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย เกี่ยวกับการรู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติเหมาะสมตามมารยาท การรู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติเหมาะสมตามแบบแผนประเพณี การตรงต่อเวลาของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย

และพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ส่วนงานวิจัยของวิเชียร พงษ์ประเสริฐ (วิเชียร พงษ์ประเสริฐ 2526 :
71 - 72) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า คุณลักษณะทางจริยธรรมเรื่องการรักษาระเบียบวินัย
โดยส่วนรวมนักเรียนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในเรื่องการรักษาระเบียบวินัย
อยู่ในระดับที่พึงประสงค์ นอกจากการรักษาระเบียบวินัยเกี่ยวกับการเคารพกฎหมาย
นักเรียนมีความคิดรวบยอดอยู่ในระดับที่ไม่พึงประสงค์และนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัย-
สำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความคิดรวบยอดสูงกว่านักเรียนชาย

ส่วนงานวิจัยของ วิลาวรรณ เพชรอาวุธ (วิลาวรรณ เพชรอาวุธ 2528:87)
ซึ่งทำการวิจัย เรื่อง พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู พบว่า ผู้บริหารและ
ครูมีความเห็นว่าพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากคือ ความมีระเบียบในการแต่งกาย
รองลงมาได้แก่ ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยใน
การขึ้นรถประจำทาง และความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป-กลับโรงเรียนตามลำดับ
โดยที่ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของ
โรงเรียนประถมศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ด้าน

งานวิจัยในต่างประเทศ

บลอคท์ (Bloot. 1968 : 2429 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของ
ผู้ปกครองและครูที่มีต่อโรงเรียนในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความ

พอใจในเรื่องนี้มาก การให้คำบรรยาย การติชม การกวัดขุ่นในเรื่องระเบียบวินัย การให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบและการประชุม เกี่ยวกับปัญหาค้นพบกิจกรรมต่าง ๆ แต่ปรากฏว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษาและอาชีพ มีความเห็นในเรื่อง การร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยและความเหมาะสมของระเบียบวินัยไม่แตกต่างกัน

คุค (Cooke. 1971 : 4370 - A) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตและผู้ปกครอง พบว่า นิสิตมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องระเบียบต่าง ๆ นิสิตมีความต้องการอิสระมากขึ้น ต้องการให้ผู้ปกครองลดความเคร่งครัดการลงโทษต่าง ๆ ให้น้อยลง แต่ทั้ง 2 ฝ่ายเห็นด้วยกับการลงโทษผู้ฝ่าฝืนระเบียบต่าง ๆ แสดงว่าผู้ปกครองเคร่งครัดในเรื่องระเบียบวินัยโดยเฉพาะเกี่ยวกับการลงโทษผู้ประพฤติผิดระเบียบวินัย

ครอเลย์ (Crawley. 1983 : 2840 - A) ได้ศึกษาทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพห้องเรียน วิธีการดำเนินงานและพฤติกรรมนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของครูที่ได้รับการฝึกอบรม กับครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม และทัศนคติของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรม กับนักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า ครูส่วนหนึ่งยอมรับในโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย และนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัยมาแล้ว มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมมาก่อน

ทอร์เรส (Torrest. 1983 : 355 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ปกครองที่มีส่วนร่วมของกระบวนการฝึกทางวินัยในโรงเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากผู้ปกครอง 4 กลุ่ม คือ ผิวขาว ผิวดำ เม็กซิกัน - อเมริกัน และเวียตนาม ผลการวิจัย

สรุปได้ว่า ผู้ปกครองชอบที่จะให้มีการสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและนักเรียนเท่ากัน
กับใช้วิธีการในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน

นอแมนน์ (Naumann. 1983 : 354 - A) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์
ของระเบียบวินัยในโรงเรียนมัธยมที่มีต่อบรรยากาศโรงเรียน ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้
ดังนี้

1. วิธีการใช้ระเบียบวินัยไม่ใช่เป็นข้อกำหนดบรรยากาศของโรงเรียน
2. บุคลิกภาพและความแตกต่างในวิธีการของผู้รักษาวินัยเป็นตัวกำหนดแบบ
อย่างที่ดีของระเบียบวินัย และบรรยากาศในโรงเรียน

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า โรงเรียนควรมีกฎข้อบังคับไม่มากนัก และนักเรียนควร
จะรู้จักกฎเหล่านั้นอย่างถ่องแท้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน การป้องกัน
และการแก้ไขแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่จะศึกษา

ประชากรที่ได้ศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนโรงเรียน 102 โรงเรียน เป็นผู้บริหารโรงเรียน 510 คน ครูจำนวน 13,637 คน รวมเป็นประชากรทั้งหมด 14,147 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร การเลือกกลุ่มตัวอย่างดำเนินการดังนี้

1. กลุ่มโรงเรียน

โดยการสุ่มเลือกโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร มาร้อยละ 20 (ประมาณ กรรณสูตร 2525 : 10) โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มาจำนวน 20 โรงเรียน จากจำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมด 102 โรงเรียน

2. กลุ่มผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนทั้ง 20 โรงเรียน ที่สุ่มได้ตามข้อ 1 โรงเรียนละ 5 คน แยกเป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 20 คน ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 80 คน รวมจำนวนทั้งหมด 100 คน

3. กลุ่มครู

ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มาร้อยละ 10

ของจำนวนครูทั้งหมด แต่ละโรงเรียนตามข้อ 1 จำนวน 20 โรงเรียน และใช้ขนาด
ตามตารางการสุ่มของ ยามาเน (Yamane. 1973 : 1088) ที่ระดับความเชื่อมั่น
ร้อยละ 95 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างของครู 336 คน

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียน

เลขที่	โรงเรียน	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
		ผู้บริหาร	ครู	รวม	ผู้บริหาร	ครู	รวม
1	ศึกษานารีวิทยา	5	105	110	5	10	15
2	บางแคปานขำวิทยา	5	103	108	5	10	15
3	สตรีวัชรพงษ์	5	170	175	5	17	22
4	เทพศิรินทร์	5	195	200	5	19	24
5	สามเสนวิทยาลัย	5	205	210	5	20	25
6	สันติราษฎร์วิทยาลัย	5	237	242	5	23	28
7	สตรีวิทยา	5	232	237	5	23	28
8	รัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน	5	184	189	5	18	23
9	เตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า	5	176	181	5	17	22
10	ราชวินิตบางแก้ว	5	203	208	5	20	25
11	ปทุมคงคา	5	214	219	5	21	26
12	พระโขนงพิทยาลัย	5	172	177	5	17	22
13	ราชดำริ	5	114	119	5	11	16
14	วิจิตรธรรมสาริต	5	138	143	5	13	18
15	มัธยมวิภาวดีทอง	5	137	142	5	13	18

ตาราง ๑ (ต่อ)

เลขที่	โรงเรียน	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
		ผู้บริหาร	ครู	รวม	ผู้บริหาร	ครู	รวม
16	สายน้ำผึ้ง	5	175	180	5	17	22
17	ศรีพฤฒา	5	147	152	5	14	19
18	เทพศิลา	5	125	130	5	12	17
19	บดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	5	205	210	5	20	25
20	บางกะปิ	5	215	220	5	21	26
	รวม	100	3452	3552	100	336	436

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการนิควินัยของนักเรียนและการป้องกันแก้ไขของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถามจาก อนันต์ ศรีโสภ (อนันต์ ศรีโสภ 2521 : 198 - 207) ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 142 - 146) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ
2. ศึกษาเอกสาร ตำรา วารสาร สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประพฤตินิควินัย การป้องกันและแก้ไข ระเบียบวินัยของโรงเรียน การลงโทษนักเรียน

ซึ่งประพฤตินี้กระเปียบโรงเรียน และแนวการปฏิบัติเพื่อการเสริมสร้างวินัยของนักเรียน
เป็นค่น

3. สัมภาษณ์ผู้บริหาร และผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายปกครอง ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลมาประกอบการสร้างแบบสอบถาม

4. สร้างแบบทดสอบขึ้น โดยอาศัยแบบทดสอบของ ศุภวงศ์ ชูวงศ์ (ศุภวงศ์
ชูวงศ์ 2525 : ภาคผนวก) และ วิลาวรรณ เพชรอาวูช (วิลาวรรณ เพชรอาวูช
2528 : 100 - 110) มาเป็นแนวในการสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบ
ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการประพฤตินิวินัยของนักเรียน แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ตอนที่ 2 สาเหตุของการประพฤตินิวินัย

ตอนที่ 3 การป้องกัน แก้ไข หรือการลงโทษ

ตอนที่ 4 แบบทดสอบปลายเปิดเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมการนิวินัยที่ผู้ตอบ

แบบสอบถามจะเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติม

5. การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถามเนื้อหา โครงสร้าง
หาได้จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องวินัย จำนวน 5 ท่าน
ได้แก่

5.1 นายอุดม วัชรสุณี ผู้อำนวยการโรงเรียนปทุมคงคา

5.2 นางสมหมาย วัชระศิริ ผู้อำนวยการโรงเรียนเทพศิลา

5.3 นางพรรณี กาญจนะวลิต ผู้อำนวยการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ

5.4 นายอัศวิน วรรณวินเวศร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

น้อมเกล้า และกรรมการดำเนินงานโครงการสร้างเสริมวินัยนักเรียนทั่วประเทศ ของกรม
สามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

5.5 นายสุวิทย์ ผลสวัสดิ์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครองโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ และกรรมการดำเนินงานโครงการสร้างเสริมวินัยนักเรียนทั่วประเทศของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย และกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง 20 โรงเรียน พร้อมกับแจ้งวัตถุประสงค์ให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ส่วนการรับแบบสอบถามคืนนั้น ผู้วิจัยได้ไปเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง แบบสอบถามส่งไปทั้งหมด 436 ฉบับ ได้รับคืน 345 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79.12 เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทุกฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามมาทำการตรวจให้คะแนน โดยยึดตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ

มากที่สุด	ให้คะแนน	5
มาก	ให้คะแนน	4
ปานกลาง	ให้คะแนน	3
น้อย	ให้คะแนน	2
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

ในการแปลผลคะแนนเฉลี่ยความเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม มีเกณฑ์การแปลผลดังนี้คือ

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50	หมายถึง	มีการปฏิบัติปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50	หมายถึง	มีการปฏิบัติมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00	หมายถึง	มีการปฏิบัติมากที่สุด

(ชูศรี วงศ์รัชนี 2527 : 85)

2. เพื่อให้บรรลุตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อ 2 ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. เพื่อให้บรรลุตามความมุ่งหมายของการวิจัยในข้อ 3 ผู้วิจัยใช้ค่า t-test เพื่อหาค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างตามสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ย (Mean)
2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1981 : 68)

3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพื่อทดสอบสมมติฐาน ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ df =
$$\frac{\left(\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{N_1}\right)^2}{N_1-1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{N_2}\right)^2}{N_2-1}}$$

เมื่อ	t	แทน t - distribution
	$\bar{X}_1$	แทน คะแนนเฉลี่ยทักษะของผู้บริหาร
	$\bar{X}_2$	แทน คะแนนเฉลี่ยทักษะของครู
	s_1^2	แทน คะแนนความแปรปรวนทักษะของผู้บริหาร
	s_2^2	แทน คะแนนความแปรปรวนทักษะของครู
	N_1	แทน จำนวนผู้บริหาร
	N_2	แทน จำนวนครู

(ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 87)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N_1	แทน จำนวนผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
N_2	แทน จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
S^2	แทน ค่าความแปรปรวน
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
df	แทน ระดับความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้จัดทำตามลำดับขั้น ดังนี้

ตอนที่ 1 หากค่าสถิติพื้นฐาน วินัยนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายชื่อ รายคำน รวมทุกคำน ตามลักษณะที่ต้องการศึกษารวม 3 คำนคือ

1. ประเภทของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
2. วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
3. วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยแบ่งเป็น

1. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย วินัยของนักเรียน การประพฤตินักวินัย

การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบเป็นรายข้อ รายคำ รวบรวมทุกคำ

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน วินัยของนักเรียน การประพฤตินักวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์เป็นรายข้อ รายคำ รวบรวมทุกคำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 หากสถิติพื้นฐานวินัยของนักเรียนการประพฤตินักวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายข้อ รายคำ รวบรวมทุกคำ ดังแสดงในตาราง 2 - 5

ตาราง 2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานวินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน
และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร คำนวณประเภทของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	ประเภทการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	นักเรียนชายไว้ผมยาวเกิน 5 ซม. ไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของบางโรงเรียน)	2.214	0.851	2.479	1.029
2	ชอบทำลายสมบัติของสถานศึกษาหรือ สาธารณสมบัติ	1.964	0.950	2.103	0.957
3	แสดงกิริยาราวจา หรือการกระทำ อย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ	2.369	1.003	2.582	1.005
4	สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติดหรือของมีเมาอื่น ๆ	1.905	0.926	2.031	0.972
5	ประพฤติตนทำนองชั่วสาว	1.821	0.971	1.935	0.969
6	การขาดเรียนหรือการหนีโรงเรียน	2.278	0.991	2.494	1.047
7	การอยู่ไม่เป็นสุข ชอบคุยหรือเล่นกัน ในห้องเรียนเป็นที่รบกวนผู้อื่น	3.012	0.912	3.176	1.026
8	การมาโรงเรียนสาย	2.679	0.971	2.866	0.949
9	การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน	2.441	0.998	2.544	0.892

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ประเภทการประพฤติดิวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
10	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู-อาจารย์	2.262	0.907	2.356	0.964
11	การข่มเหงรังแกผู้อื่น	1.798	0.724	2.046	0.968
12	พูดเท็จและพูดคำหยาบ	2.631	0.967	2.751	1.024
13	ไม่สนใจการเรียน	2.798	0.902	2.904	1.100
14	ชอบลักขโมย	1.893	0.822	2.134	0.977
15	ทุจริตในการสอบ	1.833	0.819	2.019	0.971
16	นำงานอื่นมาทำในขณะเรียน	2.286	0.926	2.433	0.928
17	แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวโมโหร้าย	2.083	0.867	2.026	0.913
18	ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่	2.798	0.991	2.858	1.074
19	ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่ เลือกที่	2.786	1.109	2.904	1.161
20	ชอบทำลายสิ่งสวยงาม	2.214	0.970	2.310	1.067

จากตาราง 2 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนคติต่อการประพฤติดิวินัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ (ข้อ 7) การอยู่ไม่เป็นสุข ชอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นที่รบกวนผู้อื่น (ข้อ 8) การมาโรงเรียนสาย

(ข้อ 12) การพูดเท็จและพูดคำหยาบ (ข้อ 13) ไม่สนใจการเรียน (ข้อ 18) ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ และ (ข้อ 19) ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่เลือกที่ ส่วนข้ออื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย

สำหรับครูมีทัศนคติต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ (ข้อ 3) แสดงกิริยาวาจาหรือการกระทำอย่างใด อย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ (ข้อ 7) การอยู่ไม่เป็นสุข ขอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นที่ รบกวนผู้อื่น (ข้อ 8) การมาโรงเรียนสาย (ข้อ 9) การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของ โรงเรียน (ข้อ 12) พูดเท็จและพูดคำหยาบ (ข้อ 13) ไม่สนใจการเรียน (ข้อ 18) ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ และ (ข้อ 19) ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้น และทิ้งไม่เลือกที่ ส่วนข้ออื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย

ตาราง 3 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_1=261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ผู้บริหารโรงเรียนได้ฝึกอบรมและ เอาใจใส่กวาดขันครู-อาจารย์ ได้ ปรับปรุงพัฒนาบุคลิกภาพของตนเพื่อ ประโยชน์ในการปกครองนักเรียน	3.169	0.917	3.617	0.854

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤตินักเรียน ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
2	ครู - อาจารย์ได้พยายามใช้อุปกรณ์ การสอนเพื่อสร้างความสนใจของ นักเรียนให้มีความสนใจเรียน	3.476	0.814	3.487	0.721
3	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้ เข้าแข่งขันในกิจกรรมภายนอก โรงเรียน เพื่อเป็นการนำชื่อเสียงสู่ โรงเรียน	3.952	0.805	3.793	0.857
4	เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียงด้านต่าง ๆ โรงเรียนได้ประกาศยกย่องเกียรติคุณ ให้แก่ นักเรียน	4.405	0.730	4.349	0.753
5	โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนได้มีความ เข้าใจและเน้นความสำคัญของสัญลักษณ์ ของโรงเรียน เช่น เครื่องแบบ เครื่อง หมาย (ตรา) ของโรงเรียน สีธงของ โรงเรียน เป็นต้น	3.905	0.989	3.889	0.944
6	ครู - อาจารย์และผู้บริหารได้พยายาม มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น	3.893	0.836	3.782	0.896

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติกวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
7	ผู้บริหารได้ให้ความสนใจและช่วย คลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ที่ครู - อาจารย์ ประสบทั้งในเรื่องส่วนตัวและหน้าที่ การงาน	3.655	0.898	3.521	0.967
8	ผู้บริหาร ครู - อาจารย์จะหลีกเลี่ยง วิธีการบีบบังคับนักเรียนเพื่อให้กระทำ ตามจุดประสงค์ใด ๆ ของตน	3.452	0.884	3.533	0.848
9	เมื่อนักเรียนได้ประสบเคราะห์กรรม โรงเรียนได้แสดงความเห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือตามสภาพอันควร	4.048	0.790	4.000	0.850
10	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้มี ส่วนรับผิดชอบในการตกแต่งดูแลความ สะอาดและความสวยงามบริเวณ โรงเรียน	3.893	0.944	3.912	0.922
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีการจัด กิจกรรมเพื่อเป็นการยกย่องนักเรียน ที่มีความประพฤติดี	3.929	1.015	3.808	0.874
12	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุงบริการ แนะแนวเพื่อประโยชน์ในการปกครอง นักเรียน	3.679	0.959	3.487	0.951

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
13	โรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางแผน การมีจรรยาบรรณ และคุณธรรม	3.333	1.034	3.004	0.934
14	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครู-อาจารย์ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน	3.833	1.016	3.751	0.905
15	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครู-อาจารย์ โดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครองนักเรียน	3.668	1.022	3.567	0.916
16	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการปฏิบัติหน้าที่ถูกต้องในสังคม เพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง	3.619	0.943	3.498	0.914

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
17	เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เช่น การมั่วสุมในคัสโกเทก การทะเลาะวิวาทระหว่างนักเรียนต่างโรงเรียน ฯลฯ โรงเรียนจะชี้แจงเพื่อให้นักเรียนได้มองเห็นข้อเสียที่เกิดขึ้น	3.714	0.989	3.609	0.973
18	ครู - อาจารย์ได้สนับสนุนการฝึกอบรมนักเรียนระดับหัวหน้านักเรียนให้มีความสามารถในการเป็นผู้นำนักเรียน	3.691	1.119	3.552	0.989
19	โรงเรียนได้จัดหาภาชนะเพื่อรองรับสิ่งปฏิกูล เช่น เศษขยะมูลฝอยต่าง ๆ วางประจำทั่วบริเวณโรงเรียน	3.952	0.917	3.923	0.891
20	โรงเรียนได้มีการนิมนต์พระภิกษุมานำอบรมจริยธรรมแก่นักเรียนเป็นประจำ	3.500	1.114	3.452	1.135

จากตาราง 3 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อวิธีการป้องกันการประพฤติดีวินัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อพบว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 18 ข้อ โดยมี (ข้อ 4) เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียงด้านต่าง ๆ โรงเรียนได้ยกย่องเกียรติคุณให้แก่ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.405$) ส่วนคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวนเพียง 2 ข้อ

สำหรับครูมีทัศนะต่อวิธีการป้องกันการประพฤติดีวินัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก จำนวน 16 ข้อ โดยมี (ข้อ 4) เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียงด้านต่าง ๆ โรงเรียนได้ยกย่องเกียรติคุณให้แก่ นักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.394$) ส่วนคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางมีจำนวนเพียง 4 ข้อ ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ (ข้อ 13) โรงเรียนได้จัดกิจกรรมโดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมีจรรยาบรรณและคุณธรรม ($\bar{X} = 3.004$)

ตาราง 4 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติดีวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการแก้ไขการประพฤติดีวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤติดีวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	เมื่อนักเรียนกระทำความผิดใด ๆ ก็ตาม ครู - อาจารย์มีความอิสระในการลงโทษ โดยการเขียน	3.024	1.053	3.169	0.978

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤตินักเรียน ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
2	ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู- อาจารย์ได้ยึดถือระเบียบการลงโทษ โดยการเขียนตามที่กำหนดโดย ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ	3.952	0.930	3.851	0.983
3	ผู้บริหาร ครู - อาจารย์มีความเชื่อ ว่าการลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดคิด เป็นไปตามคำพังเพยที่ว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี"	3.214	0.837	3.287	0.889
4	การลงโทษให้เจ็บกายโดยการเขียน จะกระทำต่อหน้าธารกำนัล	1.536	0.924	1.682	0.887
5	เมื่อนักเรียนในชั้นเรียนประพฤติตัว ไม่เรียบร้อย ครู-อาจารย์มักจะใช้วิธี การกักขังไม่ให้พักตามเวลาที่คนอื่นพัก	1.441	0.734	1.467	0.659
6	ครู - อาจารย์มักมีปัญหากับผู้ปกครอง นักเรียนในเรื่องการลงโทษนักเรียน	1.560	0.827	1.694	0.817
7	เมื่อนักเรียนกระทำผิดโรงเรียน ได้กำหนดโทษโดยการให้นักเรียนทำ ความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม	1.310	0.640	1.418	0.748

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤตินักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
8	โรงเรียนได้เคยป่าวประกาศความประพฤติของนักเรียนในลักษณะที่ร้ายแรงให้นักเรียนในโรงเรียนได้ทราบ เพื่อให้ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป	1.786	1.042	2.038	1.109
9	ครู - อาจารย์ได้พยายามที่จะใช้หลักการลดหย่อนผ่อนโทษเมื่อนักเรียนได้มีความสำนึกผิด	3.691	0.850	3.586	0.918
10	โรงเรียนได้มีการกำหนดให้มีการคัดคะแนนความประพฤติเมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด	2.893	1.317	2.866	1.295
11	เมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด โรงเรียนได้พยายามให้นักเรียนได้มีความสำนึกผิดและพร้อมที่จะขอขมา หรือขอโทษ	3.393	1.120	3.326	1.080
12	ครู - อาจารย์จะไล่นักเรียนออกนอกห้องเรียน เมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด เช่น ก่อกวนสมาธิของเพื่อนและครู-อาจารย์	1.655	0.814	1.724	0.818
13	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายผิดระเบียบเข้ามาในโรงเรียนในวันนั้น	2.119	1.186	2.115	1.072

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤตินิสัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
14	ในกรณีที่นักเรียนประพฤติผิดวินัยร้ายแรง โรงเรียนได้ลงโทษโดยการภาคทัณฑ์ พักการเรียนหรือไล่ออก	2.833	1.325	2.939	1.142
15	ในการลงโทษนักเรียน คณะกรรมการ ฝ่ายปกครองของโรงเรียนต้องมีการ รับรูทุกครั้ง	3.845	1.024	3.571	1.183

จากตาราง 4 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อวิธีการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อพบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 ข้อ ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ (ข้อ 2) ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู - อาจารย์ได้ยึดถือระเบียบการลงโทษโดยการเขียนตามที่กำหนดโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ($\bar{X} = 3.952$) คะแนนเฉลี่ยระดับปานกลาง จำนวน 5 ข้อ อยู่ในระดัมน้อย จำนวน 5 ข้อ และอยู่ในระดัมน้อยมาก จำนวน 2 ข้อ โดยมีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ (ข้อ 7) เมื่อนักเรียนกระทำความผิดโรงเรียนได้กำหนดโทษโดยการให้นักเรียนทำความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม ($\bar{X} = 1.310$)

สำหรับครูมีทัศนะต่อวิธีการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อพบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 ข้อ ค่าคะแนนเฉลี่ยระดับปานกลาง จำนวน 5 ข้อ ค่าคะแนนเฉลี่ยระดับน้อย จำนวน 7 ข้อ ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ย

สูงสุดได้แก่ (ข้อ 2) ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู-อาจารย์ได้ยึดถือระเบียบการ
 ลงโทษโดยการเขียนตามที่กำหนดโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ($\bar{X} = 3.851$)
 ส่วนข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยระดับน้อยที่สุดได้แก่ (ข้อ 7) เมื่อนักเรียนกระทำผิด
 โรงเรียนได้กำหนดโทษโดยการให้นักเรียนทำความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม
 ($\bar{X} = 1.418$)

ตาราง 5 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน
 และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายด้าน รวม 3 ด้าน

วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	2.3042	1.024	2.4477	1.183
วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	3.7607	0.696	3.6766	0.589
วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	2.5500	0.451	2.5821	0.377
รวมเฉลี่ย	2.8716	0.335	2.9021	0.295

จากตาราง 5 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะว่า ค่าเฉลี่ยในด้านวิธี
 การป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับมากเหมือนกัน ค่าเฉลี่ยในด้านวิธีการ
 แก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และมีทัศนะสอดคล้องกันว่า
 ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อย

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน วินัยของนักเรียน การประพฤติ
ผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์เป็นรายข้อ รายคำ
รวมทุกคำ

ตาราง 6 แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของ
นักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครู
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร คำประเภท
การประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	ประเภทการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1	นักเรียนชายไว้ผมยาวเกิน 5 ซม. ไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของบางโรงเรียน)	2.214	0.724	2.479	1.059	-2.35*
2	ชอบทำลายสมบัติของสถานศึกษาหรือ สาธารณะสมบัติ	1.964	0.903	2.103	0.916	-1.17
3	แสดงกิริยาวาจา หรือการกระทำ อย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ	2.296	1.006	2.582	1.113	-1.67
4	สูบบุหรี่ สูบกัญชาหรือเสพสุรา ยาเสพติดหรือของมีนเมาอื่น ๆ	1.905	0.857	2.031	0.945	-1.07
5	ประพฤติดนทάνองชู้สาว	1.821	0.945	1.935	0.939	-0.93

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ประเภทการประพฤตินักเรียน ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
6	การขาดเรียน หรือการหนีโรงเรียน	2.278	0.982	2.494	1.096	-1.56
7	การอยู่ไม่เป็นสุข ชอบคุยหรือเล่นกันใน ห้องเรียนเป็นที่รบกวนผู้อื่น	3.012	0.832	3.176	1.053	-1.39
8	การมาโรงเรียนสาย	2.679	0.943	2.866	0.901	-1.55
9	การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน	2.441	0.996	2.544	0.876	-0.85
10	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู - อาจารย์	2.262	0.832	2.356	0.929	-0.82
11	การชมเชยรางวัลแก่ผู้อื่น	1.798	0.524	2.046	0.937	-2.50*
12	พูดเท็จและพูดคำหยาบ	2.631	0.935	2.751	1.049	-0.98
13	ไม่สนใจการเรียน	2.798	0.814	2.904	1.210	-0.89
14	ชอบลักขโมย	1.893	0.676	2.134	0.954	-2.23*
15	ทุจริตในการสอบ	1.833	0.671	2.019	0.943	-1.73
16	นำงานอื่นมาทำในขณะที่เรียน	2.286	0.857	2.433	0.861	-1.27
17	แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวโมโหง่าย	2.083	0.752	2.025	0.834	0.51
18	ไม่รับผิดชอบต่อน้ำที่	2.798	0.982	2.858	1.153	-0.48
19	ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่ เลือกที่	2.786	1.230	2.904	1.349	-0.84
20	ชอบทำลายสิ่งสวยงาม	2.214	0.941	2.310	1.138	-0.77

$$t (.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 6 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูที่มีทัศนคติต่อประเภทการประพฤติดิวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องของนักเรียนชายไฉ้มยาวเกิน 5 ซม. ไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา นักเรียนหญิงไฉ้มยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของทางโรงเรียน) (ข้อ 1) การข่มเหงรังแกผู้อื่น (ข้อ 11) และชอบลักขโมย (ข้อ 14)

ส่วนในข้ออื่น ๆ ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การประพฤติดิวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการป้องกันการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติดิวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_2=261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1	ผู้บริหารโรงเรียนได้ฝึกอบรมและเอาใจใส่กวักชันครู-อาจารย์ได้ปรับปรุงพัฒนาบุคลิกภาพของตนเพื่อประโยชน์ในการปกครองนักเรียน	3.619	0.841	3.617	0.729	0.02
2	ครู - อาจารย์ได้พยายามใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียนให้มีที่จดจ่อเรียน	3.476	0.663	3.487	0.520	-0.10

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤตินักเรียน ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
3	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้ เข้าแข่งขันในกิจกรรมภายนอก โรงเรียนเพื่อเป็นการนำชื่อเสียงสู่ โรงเรียน	3.952	0.648	3.793	0.734	1.55
4	เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียงด้านต่าง ๆ โรงเรียนได้ประกาศยกย่องเกียรติคุณ ให้นักเรียน	4.405	0.533	4.349	0.567	0.61
5	โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนได้มี ความเข้าใจและเน้นความสำคัญของ สัญลักษณ์ของโรงเรียน เช่น เครื่องแบบ เครื่องหมาย (ตรา) ของโรงเรียน สิ่งของโรงเรียน เป็นต้น	3.905	0.978	3.889	0.891	0.13
6	ครู - อาจารย์และผู้บริหารได้พยายาม มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น	3.893	0.699	3.782	0.803	1.04
7	ผู้บริหารได้ให้ความเอาใจใส่และช่วย คลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ที่ครู-อาจารย์ ประสบทั้งในเรื่องส่วนตัวและหน้าที่ การงาน	3.655	0.806	3.521	0.935	1.16

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
8	ผู้บริหาร ครู - อาจารย์จะหลีกเลี่ยง วิธีการบีบบังคับนักเรียนเพื่อให้กระทำ ตามจุดประสงค์ใด ๆ ของตน	3.452	0.781	3.533	0.718	-0.73
9	เมื่อนักเรียนได้ประสบเคราะห์กรรม โรงเรียนได้แสดงความเห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือตามสภาพอันควร	4.048	0.624	4.000	0.723	0.47
10	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้มี ส่วนรับผิดชอบในการตกแต่งดูแลความ สะอาดและความสวยงามบริเวณ โรงเรียน	3.893	0.891	3.912	0.850	-0.16
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีการจัด กิจกรรมเพื่อเป็นการยกย่องนักเรียน ที่มีความประพฤติดี	3.929	1.030	3.808	0.764	0.97
12	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุงบริการ แนะแนวเพื่อประโยชน์ในการปกครอง นักเรียน	3.679	0.920	3.467	0.904	1.60
13	โรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญ วิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการ วางตน การมีจรรยาบรรณและ คุณธรรม	3.333	1.069	3.004	0.872	2.60*

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤตินิสัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
14	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครู- อาจารย์ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ของการมีวินัยของนักเรียน	3.833	1.032	3.751	0.819	0.66
15	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกล ึกคิดหรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครู - อาจารย์ โดยเน้นให้เห็นความสำคัญ ในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการ ปกครองนักเรียน	3.668	1.044	3.567	0.839	0.80
16	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีกิจกรรมเพื่อ ให้นักเรียนได้มีโอกาสดูฝึกฝนการปฏิบัติ ตนที่ถูกต้องในสังคม เพื่อเป็นการ พัฒนาตนเอง	3.619	0.889	3.498	0.835	1.03
17	เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับ พฤติกรรมของนักเรียนทั้งภายในและ ภายนอกโรงเรียน เช่น การมั่วสุมใน คัสโกเทก การทะเลาะวิวาทระหว่าง นักเรียนต่างโรงเรียน ฯลฯ โรงเรียน จะชี้แจงเพื่อให้นักเรียนได้มองเห็น ข้อเสียที่เกิดขึ้น	3.714	0.978	3.609	0.947	0.85

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
18	ครู - อาจารย์ได้สนับสนุนการฝึกอบรม นักเรียนระดับหัวหน้านักเรียนให้มีความ สามารถในการเป็นผู้นำนักเรียน	3.691	1.252	3.552	0.978	1.02
19	โรงเรียนได้จัดหาภาชนะเพื่อรองรับ สิ่งปฏิกูล เช่น เศษขยะมูลฝอยต่าง ๆ วางประจำตัวบริเวณโรงเรียน	3.952	0.841	3.923	0.994	0.25
20	โรงเรียนได้มีการนิมนต์พระภิกษุมาร อบรมจริยธรรมแก่นักเรียนเป็นประจำ	3.500	1.241	3.452	1.288	0.34

$$t(.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 7 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติต่อวิธีการป้องกันการ
ประพฤติผิดวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง
โรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมี
จรรยาบรรณและคุณธรรม (ข้อ 13) ส่วนในข้ออื่น ๆ ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติ
แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านวิธีการแก้ไขพฤติกรรมการณ์ผิดวินัยของนักเรียน

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขพฤติกรรมการณ์ผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1	เมื่อนักเรียนกระทำความผิดใด ๆ ก็ตามครู - อาจารย์มีความอิสระในการลงโทษโดยการเขียน	3.024	1.109	3.169	0.956	-1.12
2	ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู-อาจารย์ได้ยึดถือระเบียบการลงโทษโดยการเขียนตามที่กำหนดโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ	3.952	0.865	3.851	0.966	0.86
3	ผู้บริหาร ครู - อาจารย์มีความเชื่อว่าการลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิดเป็นไปตามคำพิงเพยที่ว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี"	3.214	0.701	3.287	0.790	-0.69
4	การลงโทษให้เจ็บกายโดยการเขียนจะกระทำต่อหน้าธารกำนัล	1.536	0.854	1.682	0.787	-1.27
5	เมื่อมีนักเรียนในชั้นเรียนประพฤติตัวไม่เรียบร้อย ครู - อาจารย์มักจะใช้วิธีการกักขังไม่ให้พักตามเวลาที่คนอื่นพัก	1.441	0.539	1.467	0.434	-0.30

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขพฤติกรรมการณ์ควินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261		t
		$\bar{X}$	S ²	$\bar{X}$	S ²	
6	ครู - อาจารย์มักมีปัญหากับผู้ปกครอง นักเรียน ในเรื่องการลงโทษนักเรียน	1.560	0.684	1.694	0.667	-1.30
7	เมื่อนักเรียนกระทำผิดโรงเรียน ได้กำหนดโทษโดยการให้นักเรียนทำ ความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม	1.310	0.410	1.418	0.560	-1.29
8	โรงเรียนได้เคยข่าวประกาศ ความ ประพฤติของนักเรียนในลักษณะที่ร้ายแรง ให้นักเรียนในโรงเรียนได้ทราบ เพื่อ ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป	1.786	1.086	2.038	1.230	-1.90
9	ครู - อาจารย์ได้พยายามที่จะใช้ หลักการลดหย่อนผ่อนโทษเมื่อนักเรียน ได้มีความสำนึกผิด	3.691	0.722	3.586	0.843	0.96
10	โรงเรียนได้มีการกำหนดให้มีการตัด คะแนนความประพฤติ เมื่อนักเรียน กระทำผิด	2.893	1.734	2.866	1.677	0.16
11	เมื่อนักเรียนกระทำผิด โรงเรียนได้พยายามให้นักเรียนได้มี ความสำนึกผิดและพร้อมที่จะขอขมา หรือขอโทษ	3.393	1.254	3.326	1.166	0.48

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขพฤติกรรมการณ์ควินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ = 84		ครู N ₂ = 261		t
		$\bar{X}$	S ²	$\bar{X}$	S ²	
12	ครู - อาจารย์จะไล่นักเรียนออกนอก ห้องเรียน เมื่อมีนักเรียนกระทำ ความผิด เช่น ก่อความสามาธิของเพื่อน และครู - อาจารย์	1.655	0.663	1.724	0.669	-0.68
13	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่ แต่งกายผิดระเบียบเข้ามาในโรงเรียน ในวันนั้น	2.119	1.407	2.115	1.149	0.03
14	ในกรณีที่นักเรียนประพฤติผิดวินัย ร้ายแรงโรงเรียนไคลงโทษโดยการ ภาคทัณฑ์ พักการเรียนหรือไล่ออก	2.833	1.756	2.939	1.304	-0.65
15	ในการลงโทษนักเรียน คณะกรรมการ ฝ่ายปกครองของโรงเรียนต้องมีการ รับรูทุกครั้ง	3.845	1.049	3.571	1.399	2.05*

$$t(.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 8 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติต่อวิธีการแก้ไขพฤติกรรม
การผิดวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องในการ
ลงโทษนักเรียนคณะกรรมการฝ่ายปกครองของโรงเรียนต้องมีการรับรู้ทุกครั้ง (ข้อ 15)
ส่วนในข้ออื่น ๆ ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแปรปรวน วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายด้าน รวม 3 ด้าน

วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
ประเภทของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	2.3042	0.501	2.4477	0.555	-1.60
วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	3.7607	0.484	3.6766	0.347	1.00
วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	2.5500	0.203	2.5821	0.142	-0.59

$$t(.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 9 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะประเภทของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนและวิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในทุก ๆ ด้าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 10 แสดงค่าทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่ต่างกันในด้านประเภท
การประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับ ที่	ประเภทการประพฤตินิสัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1	นักเรียนชายไว้ผมยาวเกิน 5 ซม. ไม่ตัดเกรียนหรือไว้หนวดเครา นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบบางโรงเรียน)	2.214	0.724	2.479	1.059	-2.35*
11	การชมเชยหรือยกย่องผู้อื่น	1.798	0.524	2.046	0.937	-2.50*
14	ชอบลักขโมย	1.893	0.676	2.134	0.954	-2.23*

$$t(.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 10 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติในด้านประเภทการ
ประพฤตินิสัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการ
ไว้ผมของนักเรียน การชมเชยหรือยกย่องผู้อื่นและการลักขโมย

ตาราง 11 แสดงค่าทีคะแนนของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่แตกต่างกันในด้านวิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1 = 84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
13	โรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมีจรรยาบรรณ และคุณธรรม	3.333	1.069	3.004	0.872	2.60*

$$t (.05, \infty) = 1.960$$

จากตาราง 11 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติในด้านวิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องโรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมีจรรยาบรรณและคุณธรรม

ตาราง 12 แสดงค่าทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่แตกต่างกันในด้านวิธีการแก้ไข
พฤติกรรมการณ์ควินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=84$		ครู $N_2 = 261$		t
		$\bar{X}$	s^2	$\bar{X}$	s^2	
15	ในการลงโทษนักเรียน คณะกรรมการ ฝ่ายปกครองของโรงเรียนต้องมีการ รับรู้ทุกครั้ง	3.845	1.049	3.571	1.399	2.05 *

$$t (.05, df) = 1.960$$

จากตาราง 12 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนคติในด้านวิธีการแก้ไข
การประพฤติผิดวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่อง
การลงโทษนักเรียน คณะกรรมการฝ่ายปกครองของโรงเรียนต้องมีการรับรู้ทุกครั้ง

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สาระในบทนี้เป็นการสรุปให้เห็นภาพรวมของการวิจัย เรื่อง วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นไว้ตามลำดับ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาถึงประเภทของการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
2. เพื่อศึกษานววิธีการป้องกัน (Protective Measure) การประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
3. เพื่อศึกษานววิธีการแก้ไขหรือการลงโทษ (Corrective Measure) การประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ในด้านการป้องกันและแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 20 โรงเรียน

เป็นผู้บริหารโรงเรียน 100 คน ครู 336 คน รวมทั้งสิ้น 436 คน เก็บรวบรวม
แบบสอบถามได้ทั้งหมด 345 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79.12 ของกลุ่มตัวอย่าง เป็น
แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทุกฉบับ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง
รวม 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับประเภทของการประพฤติดิวินัยของนักเรียน
เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการป้องกันการประพฤติดิวินัยของนักเรียน
และวิธีการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน
35 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับประเภทการประพฤติดิวินัยของ
นักเรียน การป้องกันการประพฤติดิวินัยของนักเรียน และการแก้ไขการประพฤติดิวินัย
ของนักเรียน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

3.1 หากสถิติพื้นฐาน ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ในเรื่องวินัยของนักเรียน
ด้านประเภทการประพฤติดิวินัยของนักเรียน การป้องกันการประพฤติดิวินัยของนักเรียน
และการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ รายด้าน และรวม
ทุกด้าน

3.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนของคะแนนตามระดับทัศนะ
ของผู้บริหารโรงเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพ-
มหานคร ในเรื่องวินัยของนักเรียน ด้านประเภทการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

การป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน และการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน เป็นรายชื่อ รายคำ และรวมทุกคำ โดยใช้ $t - test$

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 จากผลการวิจัย สามารถสรุปประเด็นได้ ดังนี้

1. ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะว่า นักเรียนมีการประพฤติผิดวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่อง การไม่อยู่นิ่ง ขอบคุ้ยหรือ เล่นกันในห้องเรียน แสดงกิริยาวาจา หรือการกระทำที่ไม่สุภาพ การมาโรงเรียนสาย การพูดเท็จและพูดคำหยาบ ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่และชอบทำความสกปรกโดยไม่เลือกที่ ส่วนในเรื่องอื่น ๆ อยู่ในระดัมน้อย
2. วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะว่า วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามแนวทางที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับมากเป็นส่วนใหญ่ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียง คำต่าง ๆ โรงเรียนได้ยกย่องเกียรติคุณแก่นักเรียน ส่วนข้อที่มีคะแนนต่ำสุด ได้แก่ โรงเรียนจัดกิจกรรมโดยเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางแผน การมีจรรยา มารยาทและคุณธรรม
3. วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครู มีทัศนะตรงกัน โดยมีข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ทั้งในระดับมาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู-อาจารย์ได้ ปิดถือระเบียบการลงโทษโดยการเขียนตามที่กำหนดโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ข้อที่มี ค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ เมื่อนักเรียนกระทำผิดโรงเรียนได้กำหนดโทษ โดยการให้ นักเรียนทำความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่มีต่อการประพฤตินิสัยของนักเรียน การป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน และการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน มีดังนี้

1. ประเภทการประพฤตินิสัยของนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการไว้นมยา ความก้าวร้าว การรังแกและการลักขโมย (ตามตาราง 10)

2. วิธีการป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับเรื่องเชิญวิทยากรมาอบรมนักเรียน (ตามตาราง 11)

3. วิธีการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องบทบาทของฝ่ายปกครอง (ตามตาราง 12)

การอภิปรายผล

จากผลสรุปที่กล่าวมาเป็นลำดับนั้น มีประเด็นที่สมควรนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. การประพฤตินิสัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร นั้นปรากฏว่าอยู่ในลักษณะที่ไม่เป็นปัญหา ภาพรวมของการประพฤตินิสัยของนักเรียนในปัจจุบัน จากทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนเป็นภาพที่ดี อย่างไรก็ตามการประพฤตินิสัยประเภทที่ปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การประพฤตินิสัยในชั้นเรียน กิริยามารยาทและการใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ การพูดเท็จ การมาโรงเรียนสาย ความมีระเบียบวินัยเกี่ยวกับการรักษาความสะอาด ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า

สภาพการเรียนการสอนในห้องเรียน การอบรมสั่งสอนนักเรียน สภาพการคมนาคมในปัจจุบันเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของการประพฤตินักเรียนดังกล่าว

2. วิธีการป้องกันการประพฤตินักเรียน ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนและครูประพฤติกฎปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งหมายถึงว่าโรงเรียนได้เอาใจใส่และดำเนินการเกี่ยวกับมาตรการต่าง ๆ ในเรื่องการประพฤตินักเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนได้พยายามที่จะปฏิบัติตามแนวนโยบาย ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดขึ้น ดังกล่าวมาแล้วในบทก่อน ๆ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำคู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาขึ้น และได้แจกจ่ายคู่มือดังกล่าวไปให้โรงเรียนสังกัดทั่วประเทศเพื่อเป็นการช่วยเหลือในเรื่องนี้ ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนและครูได้มีความคิด ความเข้าใจในเรื่องการปกครองนักเรียนอย่างถูกต้อง สามารถกำหนดขอบเขต หน้าที่ ความรับผิดชอบขององค์กรได้อย่างเหมาะสม ซึ่งถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการแก้ปัญหาการประพฤตินักเรียนตามหลักการบริหารการศึกษา อย่างไรก็ตามมีข้อที่น่าสังเกตว่ามาตรการที่โรงเรียนได้กระทำอยู่ ในเรื่องการป้องกันการประพฤตินักเรียนอยู่ในระดับสูง ได้แก่ การยกย่องเกียรติคุณแก่นักเรียนที่ได้กระทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน ซึ่งถือว่าเป็นมาตรการเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจโดยการให้รางวัล อาจถือได้ว่าโรงเรียนได้พยายามที่จะนำตัวอย่างความเคลื่อนไหวภายนอกโรงเรียนมาใช้ เช่น กรณีการประกาศเกียรติคุณผู้ประกอบคุณงามความดีในด้านต่าง ๆ ของสังคม เช่น บุคคลดีเด่นแห่งปี คนไทยตัวอย่าง พ่อแห่งชาติ เป็นต้น การให้รางวัลนั้นมีคุณค่าในการป้องกันการประพฤตินักเรียน ตรงข้ามกับการลงโทษ ซึ่ง พันธ์ หันนาคินทร์ (พันธ์ หันนาคินทร์ 2524 : 252 - 255) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการ การกระทำผิดวินัยของนักเรียน โดยยึดหลักสุภาษิตที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" เช่น การส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในบทเรียน การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน พยายามขจัดสิ่งชั่วร้ายอันจะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย การให้รางวัลความประพฤติ ความร่วมมือระหว่าง

บ้านกับโรงเรียน การชี้แจงตักเตือนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือหมู่คณะ และการจัดกิจกรรมนักเรียน

สำหรับมาตรการในการเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมแก่นักเรียนนั้น โรงเรียนได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับต่ำสุด ซึ่งเป็นข้อที่น่าสับสนได้ว่า กระบวนการดังกล่าวนี้ไม่สามารถที่จะดำเนินการได้โดยสะดวกนัก เพราะเกี่ยวกับการคัดเลือก การแสวงหาวิทยากรที่มีความสามารถมาให้การอบรม รวมทั้งการกำหนดตารางการฝึกอบรมต้องใช้เวลาที่มืออยู่จำกัด โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่จึงมีมาตรการในการฝึกอบรมเป็นการภายในมากกว่า

3. วิธีการแก้ไขการประพฤติดีความของโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนและครูได้ยึดถือแนวปฏิบัติ ที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการอย่างเคร่งครัด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการแก้ไขการประพฤติดีความของนักเรียนตามหลักวิชาการ มาตรการที่กำหนดขึ้นตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการนั้น ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้นิเทศจากผู้นิเทศฯ ในเรื่องการปกครองนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าโรงเรียนได้ประสานงานและให้ความร่วมมือในเรื่องการปกครองนักเรียน อันเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้การประพฤติดีความของนักเรียนที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันคงได้ก้ำกึ่งมาอยู่ในระดับน้อย อย่างไรก็ตามข้อค้นพบเกี่ยวกับการแก้ไขการประพฤติดีความของนักเรียน ซึ่งโรงเรียนได้กระทำน้อยที่สุด ได้แก่ การลงโทษในลักษณะที่มอบหมายงานให้ทำความสะอาดห้องน้ำ-ห้องส้วม จึงถือได้ว่าโรงเรียนได้เล็งลดแนวการลงโทษในสมัยดั้งเดิม การลงโทษลักษณะนี้ถือได้ว่าเป็นความตอ้งคม อาจทำให้นักเรียนมีปมด้อยและไม่อยากมาโรงเรียน ทำให้เกิดปัญหาตามมาในภายหลัง

4. ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะต่อการประพฤติดีความของนักเรียน การป้องกัน การประพฤติดีความของนักเรียนและการแก้ไขการประพฤติดีความของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า การมองปัญหาดังกล่าวของบุคคลทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งหมายถึงว่าต่างฝ่ายเห็นความสำคัญ และตระหนักถึงความสำคัญ

ของการส่งเสริมวินัยของนักเรียนหรือการปกครองนักเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในเรื่องการปกครองนักเรียน เป็นแรงผลักดันอย่างสำคัญดังที่ได้อภิปรายมาในตอนต้น

อย่างไรก็ตามมีประเด็นที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องของนักเรียนไฉนยาว การประพฤติพลาดเกเร การลักขโมย การป้องกันโดยการเชิญวิทยากรมาบรรยาย และการกำหนดบทบาทของฝ่ายปกครอง ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

ลักษณะการนิควินัยของนักเรียนโดยการไฉนยาวนั้น ครูเป็นฝ่ายที่มองเห็นว่าการประพฤติผิดมากกว่าฝ่ายผู้บริหารโรงเรียน ในเรื่องนี้ถือได้ว่าครูเป็นฝ่ายที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่าผู้บริหารโรงเรียน การมองภาพจึงเห็นชัดเจนกว่า นอกจากนั้นในปัจจุบันการไฉนยาวของนักเรียนโดยเฉพาะเกิน 5 ซม. สำหรับนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง เลยนั่นคือ บางโรงเรียนขาดความเข้มงวด ถือว่าเป็นเรื่องของการรักสวยรักงาม ดังนั้นภาพจึงปรากฏดังได้อภิปรายมาแล้ว ในเรื่องการประพฤติพลาดเกเร การลักขโมยนั้น ครูมองเห็นว่าอยู่ในระดับน้อยแต่ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกัน โดยครูเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่า จึงมองเห็นภาพได้ชัดกว่า

ในเรื่องการป้องกันการกระทำนิควินัยของนักเรียน โดยการเชิญวิทยากรมาบรรยายทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารเป็นผู้มีการปฏิบัติโดยตรงมากกว่าครู เพราะกระบวนการเชิญวิทยากรมาบรรยายเป็นภารกิจในการติดต่อของผู้บริหารโดยตรง เป็นกิจกรรมที่ไม่สามารถจะดำเนินการได้โดยสะดวก ดังเหตุผลที่กล่าวมาในตอนต้น ถ้าหากผู้บริหารที่เอาใจใส่ในเรื่องนี้อาจจะเห็นว่าโรงเรียนได้ปฏิบัติมากตามสภาพความเป็นจริงอยู่แล้ว สำหรับครูนั้น โดยเหตุที่ตัวเองยอมรับบทบาทในการฝึกอบรมเป็นประจำอยู่แล้ว เช่นการ Home room ดังนั้น ทำให้ทัศนะของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน

✓ ในทัศนะที่แตกต่างกันในด้านบทบาทของฝ่ายปกครองนั้น เป็นเรื่องของการกำหนดความรับผิดชอบ โดยการรับรู้เรื่องราวของการลงโทษ โดยผู้บริหารได้ระบุว่า เมื่อมี

การลงโทษนักเรียนผู้บริหารโรงเรียนได้รับรู้อยู่เสมอ แต่ครูกลับเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนมีโอกาสรับรู้น้อยกว่า ข้อนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับความเอาใจใส่ของผู้บริหาร การที่ผู้บริหารโรงเรียนใคร่ครวญว่าได้รับรู้อยู่เสมอ แสดงถึงความเอาใจใส่ในภารกิจเกี่ยวกับองค์กรที่ทำหน้าที่ของฝ่ายปกครองของโรงเรียนเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดโครงการฝึกอบรมครู เพื่อให้ครูมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องระเบียบวินัยของนักเรียน ที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยนำระเบียบใหม่ ๆ ของกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับเรื่องการปกครองนักเรียนแจ้งให้ครูทราบ เพื่อจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรร่วมปรึกษาหารือกับครู เพื่อจัดตั้งรูปแบบหรือองค์กรร่วมทั้งบทบาทของฝ่ายปกครอง เพื่อให้มีการดำเนินการเกี่ยวกับการปกครองนักเรียนได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การจัดการฝึกอบรมนักเรียนในด้านคุณธรรมและจริยธรรม ควรนำเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้ให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด คือว่าการเชิญวิทยากรมาให้การอบรม

1.4 ควรสนับสนุนให้ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียน ได้มีบทบาทมากขึ้น ในด้านการรวบรวมข้อมูล ประวัติ พฤติกรรมของนักเรียน เพื่อประสานงานกับฝ่ายปกครองในการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมการณ์ผิดวินัยของนักเรียน

1.5 ในการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ควรให้ครูต่างวัย ต่างเพศ ต่างหน้าที่ ได้มีส่วนร่วมในการแก้ไข เพราะจะได้ทราบความคิดจากหลายแง่ หลายมุมที่เป็นประโยชน์มาก

✓ 1.6 ถ้ากระทรวงศึกษาธิการจะมีการร่างระเบียบเกี่ยวกับการปกครองนักเรียน ควรให้มีการเชิญครูได้มีส่วนร่วมในการร่างด้วย เพราะครูเป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียน ย่อมเข้าใจในตัวนักเรียน และเห็นข้อบกพร่องต่าง ๆ นอกจากนั้นครูเป็นผู้รักษาระเบียบ ค่ายวิธีการอบรม สั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนและลงโทษ เพื่อนักเรียนจะได้ปฏิบัติตามเป็นไปตามระเบียบวินัยที่วางไว้

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

ถ้าหากจะมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

2.1 ควรได้มีการศึกษาวิจัยทัศนะของครูและผู้บริหาร ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้อง และใกล้ชิดกับนักเรียนโดยตรง

✓ 2.2 ควรได้มีการศึกษาวิจัยทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูระหว่างโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากับสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน หรือสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเพื่อเปรียบเทียบกัน

2.3 กลุ่มตัวอย่าง ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้กระทำเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น ควรจะดำเนินการวิจัยในจังหวัดใหญ่ ๆ ในทุกภาคของประเทศ จะทำให้ได้ผลการวิจัยครอบคลุมและกว้างขวางยิ่งขึ้น

2.4 ควรได้มีการวิจัยเจาะลึกในแต่ละประเภทของปัญหาโดยเฉพาะสาเหตุของพฤติกรรมและการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนในเรื่อง การมาโรงเรียนสาย การก้าวร้าว การลักขโมย การแต่งกายผิดระเบียบ เป็นต้น เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปแก้ปัญหาวินัยของนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมสามัญศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ การปลูกฝังสร้างเสริมค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการ
ม.ป.ป., 215 หน้า
- แนวปฏิบัติตามโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ พิมพ์ที่กองผลิตและ
อุปกรณ์การศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2529, 163 หน้า
- กรุงเทพมหานคร, สำนักการศึกษา ที่ กทม. 3003/3887 เรื่องเครื่องแบบนักเรียน
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 27 เมษายน 2521
- กองสารวัตรนักเรียน, กรมพลศึกษา การศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท
ในเขตกรุงเทพมหานคร ม.ป.ป., 125 หน้า
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529 โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย 2524, 433 หน้า
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน กระทรวงศึกษาธิการ เอกสารสรุปย่อผลงานปี
2526 และงานเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียน โรงพิมพ์คุรุสภา 2526,
262 หน้า
- จรรยา สุวรรณทัต ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายในประเทศ
พ.ศ. 2511 - 2526 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2526, 261 หน้า
- จิรวรรณ วิรัชกุล การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใน
จังหวัดชลบุรี วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 158 หน้า
อัครสำเนา
- ชม ภูมิภาค บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งชาติประเทศไทยชุด
การศึกษาเพื่อคุณธรรม เจริญวิทยการพิมพ์ 2525, 331 หน้า
- ชนิตา รักษ์พลเมือง สังคมวิทยาการศึกษา ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, 183 หน้า

ชัยฤทธิ์ พรมมา การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ในจังหวัดสุรินทร์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 120 หน้า
อค์สำเนา

ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 380 หน้า

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันต์จันท์ จริยธรรมของเยาวชนไทย สถาบัน-

วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 339 หน้า

ทวี ทอแก้ว และอภรณ์ สนิทบาล จิตวิทยาการศึกษา โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 2517,
172 หน้า

นพพร พานิชสุข "ค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการสำคัญใน" มิตรครู (24) 20 : 11 - 14

ตุลาคม 2525

"นักเรียนยกพวกตีกัน : แก้นิสัยอย่างไรให้เหมาะสม" มติชนรายวัน 5 กรกฎาคม 2530,
หน้า 13

นายกรัฐมนตรี, สำนัก ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการส่งเสริมวัฒนธรรมและวินัย
แห่งชาติ ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2525

ประคอง กรวรรณสุต สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ บรรณกิจการพิมพ์ กรุงเทพมหานคร
2525, 340 หน้า

ปรียา จันทรสิทธิ์เวช "การปลูกฝังคุณธรรมให้กับเด็กวัยประถมศึกษา" ประชาศึกษา 2 :
27 - 31 พฤศจิกายน 2523

ปพนี ฐิติวัฒนา สังคมวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2523, 170 หน้า

เปรม ธิญะลำนนท์ "วัฒนธรรมเป็นรากฐานของความเป็นชาติ" ใน มาฆบูชา 2527 หน้า 15
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ 2527

พนัส หันนาคินทร์ หลักการบริหารโรงเรียน วัฒนาพานิช 2524, 363 หน้า

พรพิมล สันติวิทยุภาค การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 162
หน้า อค์สำเนา

บุญญ โสธร การบริหารการศึกษา ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ 2526, 373 หน้า

บุพพาพร จุนเจือจาง การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในภาคกลาง วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 143 หน้า

อัครสำเนา

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 1 ศึกษาพร

จำกัด 2528, 312 หน้า

วรัยพร แสงนภาพวร บทความคณะกรรมการประกวดของธนาคารกสิกรไทย "เมืองไทยจะ

รุ่งเรือง พลเมืองต้องมีวินัย" หนังสือกิจการพิมพ์ 2523, 273 หน้า

วิมล เสวตกนิษฐ์ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในภาคเหนือ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521, 158 หน้า

อัครสำเนา

วิระวรรณ อามระดิษ ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 131 หน้า

อัครสำเนา

วิลาวรรณ เพชรอาวุษ พฤติกรรมนักเรียนจากการเสริมสร้างวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ 2528, 110 หน้า อัครสำเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง คำสั่งที่ สวช. 271/2526 เรื่องแนวการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม

และวินัยแห่งชาติ ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2526

สมชัย วุฒิปรีชา "แผนปฏิบัติการโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ" ใน

มาฆบูชา 2527 หน้า 38 - 39 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวง

ศึกษาธิการ 2527

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากรในโรงเรียน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525, 404 หน้า

สุจริต เพียรชอบ "บทบาทของครูในการพัฒนาประเทศ" วารสารครูศาสตร์ 1 :

50 - 57 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2522

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์จรัสสินทองศ

2515, 399 หน้า

สุโท เจริญสุข หลักจิตวิทยาและการพัฒนาการมนุษย์ เกษมสัมพันธ์การพิมพ์ 2525,

815 หน้า

สุพัตรา สุภาพ สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัวย ศาสนา ประเพณี

พิมพ์ครั้งที่ 2 ไทยวัฒนาพานิช 2520, 195 หน้า

สุพล นาควานิช การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2521, 184 หน้า อุดรธานี

สุศักดิ์ สันติชัยภูมิกุล การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521,

182 หน้า อุดรธานี

หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา คู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

พิมพ์ที่กองผลิตและอุปกรณ์การศึกษา กรมสามัญศึกษา 2530, 92 หน้า

อนันต์ ศรีโสภะ หลักการวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 2 วัฒนาพานิช 2521, 430 หน้า

เอกวิทย์ ๗ ถาวร "การพัฒนาค่านิยมของเด็ก" : ข้อเสนอแนะบางประการ คุรุปริทัศน์

(ฉบับความรู้เกี่ยวกับเด็ก) : 130 - 135, 2522

Best, John W. Research in Education. 4 th ed., Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1981. 431 p.

Blodt, Dorothy Louise, "A Comparision of the Attitude of Elementary Teachers Toward Elementary School," Dissertations Abstracts International. 29 : 2429 - A, 1969.

✓ Cooke, Robert Patrick, "An Analysis of the Opinions of Undergraduate Students and their Parents Regarding Rules, Regulation and Disciplinary Procedures," Dissertations Abstracts International. 4370 - A, 1977.

- ✓Crawley, Keith Edward. "Teacher and Student Perceptions with Regard to Classroom Conditions, Procedures, and Student Behavior in Classes of Teachers Trained in Assertive Discipline Methods," Dissertation Abstracts International. 43 : 2840 - A, March, 1983.
- Dunhill, James. Discipline in the Classroom. London, University of London Press, 1964. 64 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York, McGraw-Hill Inc., 1981. 549 p.
- Kujoth, Jean S. The Teacher and School Discipline. Metuchen, N. J., Scarecrow Press, 1970. 314 p.
- Naumann, James L. "Relationships of Secondary School Discipline to School Climate," Dissertation Abstracts International. 44 : 354-A, August, 1983.
- Sheviakor, George V. and Redl Fritz, Discipline For Today's Children and Youth. Association For Supervision and Curriculum Development, Washington D.C., 1956. 64 p.
- Torres, Eduardo. "The Perceptions of Parents from Four Ethnic Groups toward the Utilization of Different Type of Disciplinary Procedures Practiced in Elementary Schools," Dissertation Abstracts International. 44 : 355 - A, August, 1983.
- Yamane, Taro. Statistics and Introduction Analysis. 3 rd, ed, New York, Harper, 1973. 1130 p.

ภาคผนวก

สำเนา

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

21 ตุลาคม 2530

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน

ด้วยนายบุญจา สดสง่า นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการบริหารการศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง "วินัย
ของนักเรียน : การประพฤติผิดวินัย การบ่อนทำลายแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" ในการนี้ นิสิตมีความประสงค์
จะขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา และครูสังกัดกรมสามัญศึกษา เขต
กรุงเทพมหานคร ในการตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัย

กองการมัธยมศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าการทำวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อ
โรงเรียนด้านการเสริมสร้างวินัยและการปกครองนักเรียน สมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ธานี สมบูรณ์บุรณะ

(นายธานี สมบูรณ์บุรณะ)

หัวหน้าฝ่ายบริหารโรงเรียน 1 รักษาการในตำแหน่ง
ผู้ช่วยผู้อำนวยการกองการมัธยมศึกษา ปฏิบัติราชการแทน
ผู้อำนวยการกองการมัธยม

ฝ่ายมาตรฐานโรงเรียน

โทร. 2811392

สำเนา

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
ถนนพัฒนาการ พระโขนง กทม. 10250

ตุลาคม 2530

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๕ ชุด

ด้วยข้าพเจ้า นายปัญญา สดสง่า อาจารย์โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ และกำลังศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาบริหารการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขณะนี้กำลังทำการวิจัยเรื่อง วินัยของนักเรียน : การประพฤติผิดวินัย การบ่อนทำลายและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ต่อไป ผลของการวิจัยจะเสนอต่อกรมสามัญศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการปกครองนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องได้รับความกรุณาจากท่านและคณะครู - อาจารย์ในโรงเรียนของท่าน ในการตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งหมด ๗ ท่าน แยกเป็นผู้บริหารและผู้ช่วยผู้บริหาร จำนวน ๕ ชุด และครู - อาจารย์ จำนวน ๗ ชุด

การตอบแบบสอบถาม โดยความบริสุทธิ์ใจของท่านและคณะครู - อาจารย์ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับ จึงขอความกรุณาจากท่านและครู - อาจารย์โปรดตอบแบบสอบถามตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด แล้วรวบรวมส่งคืนไปยังข้าพเจ้าภายในวันที่ 15 พฤศจิกายน 2530 จึงหวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ปัญญา สดสง่า

(นายปัญญา สดสง่า)

ผู้ทำการวิจัย

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง วินัยของนักเรียน การประพฤตินิสัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามทั้งหมดมี 4 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมการผิดวินัยของนักเรียนที่ปรากฏ
อยู่ในโรงเรียนของท่าน ตามสภาพความเป็นจริงที่ท่านสังเกตเห็น
แบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันและการแก้ไขพฤติกรรมการผิดวินัยของ
นักเรียน ซึ่งได้มีการปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนของท่าน แบบมาตราส่วน
ประมาณค่า จำนวน 35 ข้อ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามปลายเปิด เกี่ยวกับวินัยของนักเรียน การประพฤตินิสัย
การป้องกันและการแก้ไข

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ ตามความเป็นจริง

1. ตำแหน่งของท่าน

- ☐ ผู้บริหารโรงเรียน
- ☐ ครู - อาจารย์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมการผิดวินัยของนักเรียนที่ปรากฏอยู่ในโรงเรียนของท่าน

ขอให้ท่านไปรอ่านข้อความเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมการผิดวินัยของนักเรียน โดยละเอียดแล้วพิจารณาถึงระดับการปฏิบัติของนักเรียนในโรงเรียนของท่านแต่ละข้อว่าอยู่ในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับต่าง ๆ ตามทัศนะของท่านโดยแต่ละคำถามได้กำหนดทัศนะไว้ 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ
มาก	หมายถึง	มีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย
ปานกลาง	หมายถึง	มีการปฏิบัติเป็นบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	มีการปฏิบัติเล็กน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อยครั้งมาก หรือไม่มีการปฏิบัติเลย

ลำดับข้อ	ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นักเรียนชายไว้ผมยาวเกิน 5 ซม. ไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเลยท่อนคอ (ยกเว้นระเบียบของบางโรงเรียน)					
2	ชอบทำลายสมบัติของสถานศึกษา หรือสาธารณะสมบัติ					
3	แสดงกิริยาวาจา หรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ					

ลำดับที่	ประเภทการประพฤตินิสัยของนักเรียน	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4	สูบบุหรี่ สูบกัญชาหรือเสฟสุรา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอื่น ๆ					
5	ประพฤติดนทำนองชู้สาว					
6	การขาดเรียน หรือการหนีโรงเรียน					
7	การอยู่ไม่เป็นสุข ขอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นที่รบกวนผู้อื่น					
8	การมาโรงเรียนสาย					
9	การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน					
10	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู - อาจารย์					
11	การชมเชยรังแกผู้อื่น					
12	พูดเท็จและพูดคำหยาบ					
13	ไม่สนใจการเรียน					
14	ชอบลักขโมย					
15	ทุจริตในการสอบ					
16	นำงานอื่นมาทำในขณะเรียน					
17	แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวโมโหร้าย					
18	ไม่รับผิดชอบหน้าที่					
19	ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่เลือกที่					
20	ชอบทำลายสิ่งสวยงาม					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันและการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน
ซึ่งได้มีการปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนของท่าน

ขอให้ท่านโปรดอ่านข้อความเกี่ยวกับวิธีป้องกันและการแก้ไขพฤติกรรมการณ์ของนักเรียนโดยละเอียด แล้วพิจารณาถึงระดับที่มีการปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนของท่านแต่ละข้อว่าอยู่ในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับต่าง ๆ ตามทัศนะของท่าน โดยมีค่าของระดับต่าง ๆ เหมือนกับตอนที่ 2

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน	ระดับที่ปฏิบัติอยู่				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ผู้บริหารโรงเรียนได้ฝึกอบรมและเอาใจใส่ กวดขันครู-อาจารย์ ใ้ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพ ของตนเพื่อประโยชน์ในการปกครองนักเรียน					
2	ครู-อาจารย์ได้พยายามใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อ เร้าความสนใจของนักเรียนให้มีความขยัน					
3	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าแข่งขัน ในกิจกรรมภายนอกโรงเรียน เพื่อเป็นการนำ ชื่อเสียงสู่โรงเรียน					
4	เมื่อมีนักเรียนได้ทำชื่อเสียงด้านต่าง ๆ โรงเรียน ได้ประกาศยกย่องเกียรติคุณให้แก่นักเรียน					
5	โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนได้มีความเข้าใจและ เน้นความสำคัญของสัญลักษณ์ของโรงเรียน เช่น เครื่องแบบ เครื่องหมาย (ตรา) ของโรงเรียน สีธงของโรงเรียน เป็นต้น					

ลำดับ ขอ	วิธีการป้องกันการประพฤติดีควินัยของนักเรียน	ระดับที่ปฏิบัติอยู่				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
6	ครู-อาจารย์และผู้บริหารได้พยายามมีส่วนร่วม ในกิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น					
7	ผู้บริหารได้ให้ความสนใจและช่วยเหลือ ปัญหาต่าง ๆ ที่ครู-อาจารย์ประสบทั้งในเรื่อง ส่วนตัวและหน้าที่การงาน					
8	ผู้บริหาร ครู-อาจารย์จะหลีกเลี่ยงวิธีการบีบ บังคับนักเรียนเพื่อให้กระทำตามจุดประสงค์ใดๆ ของตน					
9	เมื่อนักเรียนได้ประสบเคราะห์กรรมโรงเรียน ได้แสดงความเห็นอกเห็นใจและช่วยเหลือตาม สภาพอันควร					
10	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม รับผิดชอบในการตกแต่งดูแลความสะอาดและความ สวยงามบริเวณโรงเรียน					
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อเป็น การยกย่องนักเรียนที่มีความประพฤติดี					
12	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุงบริการแนะแนวเพื่อ ประโยชน์ในการปกครองนักเรียน					
13	โรงเรียนได้จัดกิจกรรม โดยเชิญวิทยากรมา ให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมีจรรยา มารยาทและคุณธรรม					

ลำดับ ข้อ	วิธีการป้องกันการประพฤตินิสัยของนักเรียน	ระดับที่ปฏิบัติอยู่				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
14	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครู-อาจารย์ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน					
15	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักคิดหรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครู-อาจารย์ โดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครองนักเรียน					
16	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีกิจกรรมเพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการปฏิบัติตนที่ถูกต้องในสังคมเพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง					
17	เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เช่น การมั่วสุมในคัสโกเทก การทะเลาะวิวาทระหว่างนักเรียนต่างโรงเรียน ฯลฯ โรงเรียนจะชี้แจงเพื่อให้นักเรียนได้มองเห็นข้อเสียที่เกิดขึ้น					
18	ครู-อาจารย์ได้สนับสนุนการฝึกอบรมนักเรียนระดับหัวหน้านักเรียนให้มีความสามารถในการเป็นผู้นำนักเรียน					
19	โรงเรียนได้จัดหาภาชนะเพื่อรองรับสิ่งปฏิกูล เช่น เศษขยะมูลฝอยต่าง ๆ วางประจำทั่วบริเวณโรงเรียน					
20	โรงเรียนได้มีการนิมนต์พระภิกษุมาน้อมบิณฑบาตแก่นักเรียนเป็นประจำ					

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน	ระดับที่ปฏิบัติอยู่				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1	เมื่อนักเรียนกระทำความผิดใด ๆ ก็ตามครู-					
2	อาจารย์มีความอิสระในการลงโทษโดยการเขียน ผู้บริหารโรงเรียนได้ชี้แจงให้คณะครู - อาจารย์ ได้ยึดถือระเบียบการลงโทษโดยการเขียนตามที่					
3	กำหนดโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหาร ครู - อาจารย์มีความเชื่อว่าการลงโทษ นักเรียนที่กระทำความผิดไปไปตามคำพังเพยที่ว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี"					
4	การลงโทษให้เจ็บกายโดยการเขียน จะกระทำ ต่อหน้าธารกำนัล					
5	เมื่อนักเรียนในชั้นเรียนประพฤติชั่วไม่เรียบร้อย ครู - อาจารย์มักจะใช้วิธีการกักขังไม่ให้พักตาม เวลาที่คนอื่นพัก					
6	ครู - อาจารย์มักมีปัญหากับผู้ปกครองนักเรียน ในเรื่องการลงโทษนักเรียน					
7	เมื่อนักเรียนกระทำความผิดโรงเรียนได้กำหนด โทษโดยการให้นักเรียนทำความสะอาดห้องน้ำ- ห้องส้วม					
8	โรงเรียนได้เคยข่าวประกาศ ความประพฤติ ของนักเรียนในลักษณะที่ร้ายแรงให้นักเรียนใน โรงเรียนได้ทราบเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป					

ลำดับ ข้อ	วิธีการแก้ไขการประพฤตินิสัยของนักเรียน	ระดับที่ปฏิบัติอยู่				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
9	ครู - อาจารย์ได้พยายามที่จะใช้หลักการ ลดหย่อนผ่อนโทษเมื่อนักเรียนได้มีความสำนึกผิด					
10	โรงเรียนได้มีการกำหนดให้มีการตัดคะแนน ความประพฤติเมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด					
11	เมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด โรงเรียนได้ พยายามให้นักเรียนได้มีความสำนึกผิดและพร้อม ที่จะขอขมา หรือขอโทษ					
12	ครู - อาจารย์จะไล่นักเรียนออกนอกห้องเรียน เมื่อมีนักเรียนกระทำความผิด เช่น ก่อความสามา ของเพื่อนและครู - อาจารย์					
13	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายผิด ระเบียบเข้ามาในโรงเรียนในวันนั้น					
14	ในกรณีที่นักเรียนประพฤติผิดร้ายแรง โรงเรียนได้ลงโทษโดยการภาคทัณฑ์ พักการเรียนหรือไล่ออก					
15	ในการลงโทษนักเรียน คณะกรรมการฝ่าย ปกครองของโรงเรียนต้องมีการรับรู้อย่างถี่ถ้วน					

ตอนที่ 4 ในเรื่องการประเพณีวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไข
 ท่านมีความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอย่างไร กรุณาเขียนเพิ่มเติม

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นายไฉยา สดสง่า

นิสิตปริญญาโท ภาควิชาบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

วินัยของนักเรียน การประพฤติวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของ
ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ปัญญา สดสง่า

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2531

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อประเภทการประพฤติดิวินัย การป้องกันและการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 100 คน ครูจำนวน 336 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามประมาณค่าเกี่ยวกับ ประเภทการประพฤติดิวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน รวมทั้งสิ้น 55 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า ประเภทการประพฤติดิวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏอยู่ในระดับปานกลางในเรื่องของวินัยในชั้นเรียน นอกนั้นอยู่ในระดับต่ำ วิธีการป้องกันการประพฤติดิวินัยของนักเรียน ได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ข้อที่โรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่การยกย่องเกียรติคุณแก่นักเรียนที่กระทำความดี การเชิญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับจรรยาบรรณ และคุณธรรมของนักเรียนปรากฏอยู่ในระดับต่ำ วิธีการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน ผู้บริหารและครูได้ยึดถือระเบียบการลงโทษที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ การแก้ไขการประพฤติดิวินัยโดยการให้ทำความสะอาทห้องน้ำ - ห้องส้วม ปรากฏอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อประเภทการประพฤติดิวินัย การป้องกันและการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของนักเรียน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาารายข้อพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องการไว้มรรยา ความกรวดร้าว การรังแกและการลักขโมย การเชิญวิทยากรมาให้การอบรมนักเรียน และค่านิยมทางของฝ่ายปกครอง

STUDENT DISCIPLINE : MISCONDUCT, PROTECTIVE AND CORRECTIVE MEASURES
AS PERCEIVED BY SECONDARY SCHOOL ADMINISTRATORS AND TEACHERS,
DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT

BY

PUNJAR SODSANGAR

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1988

The purposes of this research were to study and compare the perception of secondary school administrators and teachers toward type of student misconduct, protective and corrective measures in secondary school under Department of General Education in Bangkok Metropolis.

The samples were 100 administrators and 336 teachers from 20 secondary schools. The instrument was 55 items of rating scaled questionnaire constructed by the researcher for collecting of data. Statistics used in data analysis were arithmetic mean, standard deviation, t-test and one-way analysis of variance.

The major results were as follows : the type of student misconduct was at moderate level. When considered in each item, it was found that only misconduct in classroom was at middle level. Protective measures as perceived by school administrators and teachers was at high level. School administrators and teachers governed students by using regulation regarding student control of Ministry of Education.

The perception of school administrators and teachers toward student misconduct, corrective and protective measure was not significantly different at .05; however, when considered in each item, the perception was significantly different at .05 in the items of having long hair, aggression, quarelling, stealing, student nurture and role of student government.

ประวัติของผู้วิจัย

ชื่อ	ปัญญา สดสง่า		
ภูมิลำเนา	ตำบลบางจาก อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา		
การศึกษา	ประถมศึกษา	โรงเรียนประชาบาลวัดบางนาคนอก	อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
	มัธยมศึกษา	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	
	ป.กศ.	โรงเรียนฝึกหัดครูพระนครศรีอยุธยา บางเขน	
	ป.กศ.สูง	วิทยาลัยครูสวนสุนันทา	
	กศ.บ.	(บริหารการศึกษา) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร	
	กศ.ม.	(บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	
ตำแหน่งงาน	2 ตุลาคม 2505	ครูตรีโรงเรียนสองพี่น้องวิทยา	สุพรรณบุรี
	1 กุมภาพันธ์ 2516	ครูตรีโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง	สมุทรปราการ
	18 มิถุนายน 2517	ครูโทโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง	สมุทรปราการ
	10 เมษายน 2518	อาจารย์ 1	โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
		สมุทรปราการ	
	17 พฤษภาคม 2518	ช่วยราชการฝ่ายปกครองโรงเรียนสตรีวิทยา 2	ลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร
	1 มิถุนายน 2519	อาจารย์ 1	โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
		สมุทรปราการ	
	10 เมษายน 2523	อาจารย์ 1	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
		กรุงเทพมหานคร	
ปัจจุบัน	อาจารย์ 2	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ กรุงเทพมหานคร	